

ĮVYKIAI, PROBLEMOS, NUOMONĖS

LIETUVOS RESPUBLIKOS MINISTRAS PIRMININKAS LANKĖSI SUVALKUOSE – „Aušros“ inf.	3
ARTĖJA DIENA, KAI NEBELIKS LAIKRAŠČIŲ. AR JAU METAS LIETUVIAMS SUNERIMTI? – Petras Maksimavičius	15
PIETŪS SU TELEFONU – Jurgita Stankauskaitė	17
MALDOJ PASKENDUSI TYLI SPALVŲ KALBA, ARBA KAS YRA IKONA – Alicija Krakauskienė	22
MOKYTOJŲ SEMINARAS „PUNSKO „AUŠROS“ LEIDYKLAI 25“ – Birutė Vaičiulienė	24
PAŠTO ŽENKLE – LIETUVOS NEPRIKLAUSOMYBĖS KOVOS	25
PIRMASIS „VARPO“ NUMERIS	25

MINĖJIMAI

VASARIO 16-OJI – LIETUVOS VALSTYBĖS ATKŪRIMO DIENA	
GELTONA, ŽALIA, RAUDONA – Onutė Valenskienė	4
SEINUOSE – „Aušros“ inf.	6
PUNSKO – Asta Pečiulienė	8
VIDUGIRIŲ MOKYKLOJE – Gražina Kibyšienė	10
PUNSKO DARIAUS IR GIRĖNO MOKYKLOJE – Greta Bobinaitė	11
SOPOTE – Juozas Uzdila	12
SAUSIO 13-OJI PUNSKO MOKYKLOJE	13

ŠVIETIMAS

SENELIŲ ŠVENTĖ PUNSKO MOKYKLOJE	14
KALĖDINĖ PROGRAMA – Aštuntokai	14

MŪSŲ INTERVIU

NAUJAS KUNIGAS SEINUOSE – Eugenija Pakutkienė	19
--	----

SKELBIMAI

SPAUDA RAŠĖ

LIETUVOS ŽINIASKLAIDA	26
-----------------------------	----

Viršeliuose:

Vasario 16-osios minėjimas Punske (Virginijos Karčiauskienės nuotr.)

Vasario 16-osios minėjimas Seinuose (Irenos Gasperavičiūtės nuotr.)

REDAKCIJOS ADRESAS:

16-515 Puńsk, ul. A. Mickiewicza 23
tel./faks. 87 5161 416
www.e-ausra.pl
ausra@o2.pl

LEIDŽIA:

Lenkijos lietuvių draugija
16-500 Sejny, ul. Wileńska 9
tel./faks. 87 5162 125

Vyr. redaktorė – Irena Gasperavičiūtė
Redakcijos sekretorė – Alicija Krakauskienė
Stilistė, korektorė – Birutė Burdinaitė-Ołow
Techn. redaktorė – Aldona Jonušonytė

KORESPONDENTAI: Petras Maksimavičius,
Eugenija Pakutkienė, Jurgita Stankauskaitė

Spausdino „Aušros“ leidyklos spaustuvė.

Numeris pasirašytas spaudai 2019-02-27.

Rankraščiai taisomi ir trumpinami redakcijos nuožiūra. Redakcijos nuomonė nebūtinai sutampa su autorių nuomone.

Lenkijos lietuvių draugijos sąskaita:

BS Sejny, ul. Powstańców Sejneńskich 1, 16-500 Sejny
Nr. 23 93540007 0000 0000 0198 0002
SWIFT / BIC kodas: POLU PL PR

RUCH S.A. vykdoma prenumerata

Spausdinto leidinio prenumeratą galima užsakyti tiesiogiai interneto tinklapyje www.prenumerata.ruch.com.pl. Kilus klausimų, prašom rašyti el. p. adresu prenumerata@ruch.com.pl arba skambinti „RUCH“ Klientų aptarnavimo centrui tel. 22 693 70 00 arba 801 800 803 (darbo dienomis 7–17 val.). Skambučio kaina priklauso nuo operatoriaus.

Zrealizowano dzięki dotacji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Ministerstwo
Spraw Wewnętrznych
i Administracji

Projektą iš dalies remia
Spaudos, radijo ir tele-
vizijos rėmimo fondas
(parama 7000 eurų).

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

Mieli skaitytojai!

IRENA GASPERAVIČIŪTĖ

Neįtikėtina, bet jau nuo vasario vidurio jaučiame į nugarą alsuojančio pavasario kvapą. Atrodo, netrukus pasirodys su visais savo džiaugsmiais ir linksmybėmis. Atsilimas ir Lenkijos bei Lietuvos santykiuose. Štai vasario 21–22 dienomis valstybinio vizito Lenkijoje lankėsi LR prezidentė Dalia Grybauskaitė. Reikia priminti, kad po ilgesnės pertraukos. Susitikimuose su Lenkijos valdžia daugiausia kalbėta saugumo ir energetikos klausimais, taip pat aptarti dešimtmečius užsitęsę infrastruktūriniai projektai. Lenkų pusė kėlė savo tautiečių klausimą, kuris Lenkijos valdžiai, nepriklausomai nuo to, kokia koalicija ar partija bevaldytų, yra prioritetas. Pasak žiniasklaidos, kitą vizito dieną prezidentė paminėjo Liublino unijos 450 metų jubiliejų. Po kelių dienų į Lenkiją santykių šildyti atvyko Seimo pirmininkas Viktoras Prancietis. Lietuvos teisingumo ministras Elvinas Jankevičius, prieš važiuodamas į Varšuvą, pirmiausia apsilankė Punske, kur susitiko su Lenkijos lietuvių bendruomenės atstovais.

Intensyviai Lenkijos ir Lietuvos susitikimams norėtusi tikėti, kad Suvalkų kultūros ir švietimo centro patalpų klausimas bus išspręstas abiem šalims susitarus. Tačiau panašu, kad Lenkija tuo visai nėra suinteresuota. Pamename, kad vasario 10 d. Vasario 16-osios minėjime Suvalkuose dalyvaus LR premjeras Saulius Skvernelis žadėjo Suvalkų lietuviams, kad Lietuva išspręs šį opų suvalkiečių klausimą.

Šiame „Aušros“ numeryje daugiausia dėmesio skiriame Vasario 16-osios minėjimams. Tačiau rasite ir du straipsnius, kuriuose kalbama, kaip šiuolaikinės IT technologijos keičia mūsų kasdienį gyvenimą. Taip pat šioje „Aušroje“ – pokalbis su nauju Seinų parapijos vikaru kun. Jaroslavu Kalinovskiū.

Lietuvos Respublikos Ministras Pirmininkas lankėsi Suvalkuose

„AUŠROS“ INF.

LR Ministras Pirmininkas Saulius Skvernelis lankėsi Suvalkuose, kur susitiko su šio miesto prezidentu Česlavu Renkievičiumi (Czesław Renkiewicz) bei vietos lietuvių bendruomene ir aptarė aktualius klausimus.

Dvišalio susitikimo metu su Č. Renkievičiumi S. Skvernelis dar kartą išreiškė prašymą ir paramą vietos bendruomenės iniciatyvai steigti Suvalkuose lietuvių švietimo ir kultūros centrą. Akcentavo poreikį turėti ir ikimokyklinio amžiaus vaikų ugdymo grupę šiame mieste. Pabrėžė, kad šį projektą ypatingai svarbu įgyvendinti jau nuo šių metų rugsėjo 1 d.

„Mes laukiame ir tikimės greitų sprendimų, kad šis centras kuo greičiau atsirastų. Jeigu reikės, Lietuvos Respublikos Vyriausybė visapusiškai prisidės tiek prie lietuvių švietimo ir kultūros centro, tiek ir prie ikimokyklinio amžiaus vaikų ugdymo grupės įsteigimo Suvalkuose“, – pabrėžė Ministras Pirmininkas.

Primintina, kad 2018 m. pradžioje į Suvalkų prezidentą kreipėsi ten gyvenančios Lenkijos lietuvių šeimos dėl lietuviškos ikimokyklinio ugdymo įstaigos (darželio) įsteigimo. Svarstoma galimybė ją įkurti būsimo švietimo ir kultūros centro patalpose, kai pastarasis pradės savo veiklą.

Lietuvos valstybės atkūrimo dienos proga Vyriausybės vadovas dalyvavo iškilmingose šv. Mišiose Suvalkų Švč. Jėzaus Širdies bažnyčioje, kur pasveikino vietos lietuvius. Vizitą Suvalkuose baigė dalyvaudamas iškilmingame LR

konsulato Seinuose ir Suvalkuose gyvenančių lietuvių surengtame Lietuvos valstybės atkūrimo minėjime. Ministras Pirmininkas susirinkusius informavo apie baigiamas derybas dėl Lietuvos nacionalinio transliuotojo – LRT televizijos kanalo signalo sustiprinimo šiame regione. Suvalkų lietuviai kokybiškas LRT transliacijas galės stebėti jau nuo kovo 31 d.

Lenkijos lietuvių bendruomenės valdybos pirmininkė Jolanta Malinauskaitė-Vektorienė padėjo Lietuvos Ministrui Pirmininkui S. Skverneliui ir LR konsulato Seinuose vadovui V. Stankevičiui už nuolat rodomą dėmesį ir paramą Lenkijos lietuviams. Pabrėžė, kad būti tautinės mažumos atstovu ne visada yra lengva ir daug kas priklauso nuo gyvenamosios valstybės politikos tautinių mažumų atžvilgiu. Tačiau išreiškė viltį, kad dar šiais metais Suvalkuose pavyks įkurti lietuvių švietimo ir kultūros centrą.

LR Ministras Pirmininkas Saulius Skvernelis

Irenos Gasperavičiūtės nuotr.

VASARIO 16-OJI - LIETUVOS VALSTYBĖS ATKŪRIMO DIENA

Geltona, žalia, raudona

ONUTĖ VALENSKIENĖ

Lietuvos konsulato Seinuose vadovo Vaclavo Stankevičiaus pastangomis Suvalkuose surengtas iškilmingas Vasario 16-osios minėjimas ir diplomatinis priėmimas. Vasario 10 d. į šventę atvyko daug garbingų svečių: Lietuvos Respublikos ministras pirmininkas Saulius Skvernelis, LR kultūros ministras Mindaugas Kvietkauskas, LR ambasadorius Lenkijoje Eduardas Borisovas, Vilkaviškio vyskupas Rimantas Norvila, Palenkės vaivada Bohdanas Paškovskis (Bohdan Paszkowski), Lenkijos Respublikos Seimo narė Božena Kaminska (Bożena Kamińska), Suvalkų prezidentas Česlavas Renkievičius (Czesław Renkiewicz), Seinų apskrities viršininkas Maciejus Plesievičius (Maciej Plesiewicz), Punsko viršaitis Vytautas Liškauskas,

Irenos Gasperavičiūtės nuotr.

Irenos Gasperavičiūtės nuotr.

Punsko-Seinų-Suvalkų krašto lietuvių organizacijų vadovai, mokyklų, kultūros namų vadovai ir darbuotojai, dvasininkai ir kiti. Džiugu, kad susirinko taip pat daug šaunių, niekados nenuilstančių žiūrovų!

Iškilmės prasidėjo 15.30 val. šv. Mišiomis Švč. Jėzaus Širdies bažnyčioje, kurias atnašavo gausus būrys dvasininkų. Pamokslą pasakė Vilkaviškio vyskupas Rimantas Norvila.

Nuo 17 val. „Loft“ viešbutyje vyko Suvalkų lietuvių meno kolektyvų bei mokinių koncertas.

2019 m. sausio 1 d. sukako 100 metų nuo tos dienos, kai Gedimino

Irenos Gasperavičiūtės nuotr.

bokšte suplevėsavo Trispalvė. Tai puiki proga išsamiau susipažinti su Lietuvos vėliavos istorija, spalvų parinkimu, jų reikšme. Sukauptomis žiniomis pasidalinome su žiūrovais per Lietuvos valstybės atkūrimo minėjimą. Atsižvelgiant į tai, kad Suvalkuose vykstančiuose renginiuose dalyvauja nemažai lenkų, visi pranešimai bei teatralizuoti jungimai buvo išversti į lenkų kalbą.

Nuskambėjus Lietuvos ir Lenkijos valstybiniais himnams, susirinkusius pasveikino LR konsulato Seinuose vadovas Vaclav Stankevič. Iš atvykusių garbių svečių pirmas kalbėjo premjeras Saulius Skvernelis. Jis pagerbė ir įteikė Vyriausybės padėką bei LR tautinę vėliavą Lenkijos lietuvių bendruomenės (LLB) valdybos pirmininkei Jolantai Malinauskaitėi-Vektorienei.

Sveikinimo kalbą pasakė LR kultūros ministras Mindaugas Kvietkauskas. Renginio metu kalbėta apie lietuvių centro ir darželio steigimą Suvalkuose. „Gyventi tautinės mažumos sąlygomis nėra labai lengva ir išlikimą dažnai garantuoja protinga valstybės politika“, – kalbėjo LLB valdybos pirmininkė Jolanta Malinauskaitė-Vektorienė.

„Kelionė tolima, o aš labai vėluoju. Greičiau į Lietuvą, aš pasiilgau Lietuvos“, – renginio metu skambėjo

dainos, buvo deklamuojamos eilės, trypė mažos kojytės... Pasakota Lietuvos vėliavos istorija: „Ką lietuviškai reiškia vėliava? Vėliava – tai vėlių visuma, vėliuva. Senovėje tikėta, kad kariai eidami į mūšį vedasi savo protėvių vėles. Lietuvos istorinė vėliava yra tamsiai raudonas audeklas su baltu Vyčiu. Vytis – tai karys, kuris gina savo tėvynę.“

Šventėje debiutavo Suvalkų šokėjos su „Kapurine“ (vad. Alicija Krauzlytė). „Lietuva, Lietuva – Tu mums šventa“, – dainavo estradinė grupė (vad. Arnoldas Vaznelis). Pirmą kartą scenoje pasirodė mažiausieji su šokiu ir dainele „Graži mūsų šeimynėlė“. Vaikučiai belaukdami

savo eilės garsiai diskutavo ir dainavo jau žiūrovų salėje. Dvi dainas atliko lietuvių kalbos pamokas lankantys mokiniai, kuriems talkino mokytoja Teresė Jonuškienė, Vytautas Batvinskas ir Jūratė Dolkowska (Dołkowska).

Meno pasirodymai susipynė su kalbomis ir sveikinimais. Suvalkiečių koncertą vainikavo „Ančios“ (vad. Vytautas Batvinskas) dainos ir eilės. Finalinė visų artistų daina netgi išspaudė keletą ašarų. „Geltona spalva – tai saulė, žalia – tai laukų spalva, raudona – tai mūsų kraujas, kartu jos tai L I E T U V A!“ – dainos žodžiai turbūt geriausiai ir paprasčiausiai nusakė, ką reiškia mūsų vėliavos spalvos, ką simbolizuoja. Saulė – tai šviesa ir gerovė, laukų žaluma simbolizuoja gamtos grožį ir viltį, o kraujas susijęs su drąsa ir Tėvynės gynimu. Tokia Lietuvos vėliava, tokie privalo būti lietuviai: kilnūs ir šviesūs, mylintys kitus žmones, jautrūs gamtos grožiui, su viltim žvelgiantys į ateitį, narsūs ir atsidavę Tėvynei ir jos tikslams.

*Buvai, esi ir liksi man gražiausia
Ne vien dėl saulės, žemės ar ugnies spalvų,
Tavimi, gyvas kūne, teka mūsų kraujas
Anksčiau išėjusių ir būsimų kartų.*

(L. Milčius)

**Su 101-uju gimtadieniu,
L i e t u v a!**

Irenos Gasperavičiūtės nuotr.

Seinuose

„AUŠROS“ INF.

Pernai iškilmingai atšventę Lietuvos nepriklausomybės šimtmetį, į šiuos metus įžengėme ramiau. Beje, Seinuose pasikeitė Vasario 16-osios minėjimo formatas. Paprastai „Lietuvių namuose“ šventę rengdavo LR konsulas Seinuose. Šiomet oficialus diplomatinės atstovybės renginys vyko Suvalkų mieste, o Seinuose minėjimą surengė Seinų lietuvių „Žiburio“ mokykla ir „Lietuvių namų“ kolektyvai. Vasario 16 dieną Lenkijoje buvo paskelbtas gedulas dėl buvusio

Irenos Gasperavičiūtės nuotr.

Irenos Gasperavičiūtės nuotr.

Irenos Gasperavičiūtės nuotr.

premjero Jano Olševskio (Jan Olszewski) laidotuvių, tad renginio pradžioje visi pagerbė jo atminimą minute tylos.

Susirinkusius sveikino LR konsulato Seinuose vadovas Vaclav

Stankevič, Seinų lietuvių „Žiburio“ mokyklos direktorius Algirdas Vainčekauskas, Lenkijos lietuvių bendruomenės valdybos pirmininkė Jolanta Malinauskaitė-Vektorienė ir Seinų „Lietuvių namų“ direktorė

Irenos Gasperavičiūtės nuotr.

Onutė Nevulienė. Kalbantieji pabrėžė Vasario 16-osios svarbą lietuvių tautos gyvenime bei jos aktualumą šiandien. LLB valdybos pirmininkė priminė, kad šie metai yra paskelbti Pasaulio lietuvių metais, kad praėjo 70 metų nuo Pasaulio lietuvių bendruomenės įkūrimo ir Lietuvių Chartos paskelbimo.

Koncerto pabaigoje kalbėjusi „Lietuvių namų“ direktorė O. Nevulienė priminė, kad Suvalkuose kuriasi švietimo ir kultūros centras, ir ragino remti šią

iniciatyvą. Priminė, kad sekmadienį (vasario 17 d.) konsulato iniciatyva Suvalkuose vyks parodos apie Lietuvos nepriklausomybės šimtmetį atidarymas. Taip pat informavo, kad jau 20 metų Seinų lietuviai turi savo patalpas. Jau praėję 20 metų, kaip buvo pastatyti ir atiduoti naudoti

Irenos Gasperavičiūtės nuotr.

Irenos Gasperavičiūtės nuotr.

Seinų „Lietuvių namai“.

Meninę minėjimo dalį režisavo nuo rugsėjo Seinų lietuvių „Žiburio“ mokykloje dirbanti Inga Vilkelienė. Scenoje pasirodė jos paruošti mokinių etnografiniai ansambliukai. Vaikai dainavo liaudies dainas pritardami mediniais tarškučiais, šoko liaudies šokius. Labai smagiai nuskambėjo vyresniųjų mergaičių ir mokytojos atliekama sutartinė. Vaiva Vaicekauskaitė mokytojui Juozui Pileckui akompanuojant gitara solo padainavo dainą „Išėjo

brolelis“. Liaudies šokius šoko Alinos Dzimidos vadovaujamos dvi „Seinos“ grupės: vyresniųjų mokinių ir suaugusiųjų. Dainavo Juozo Pilecko vadovaujamas vyrų vokalinis ansamblis, grojo kapela „Šalcinis“, kuriai vadovauja Vytautas Gavutis.

Pabaigoje norėtusi nuoširdžiai padėkoti visiems ansamblių vadovams ir pabrėžti, kad per šiuos dvidešimt „Lietuvių namų“ veiklos metų su mūsų kolektyvais dirba daugiausia vadovai iš Lietuvos. Nuoširdžiai ačiū. Be jų pagalbos mūsų renginiai nebūtų tokie jaukūs ir šilti.

Punske

ASTA PEČIULIENĖ

2019 m. vasario 16-osios vakarą Punsko lietuvių kultūros namai – beje, kaip paprastai tokia proga – buvo pilni žmonių: saviveiklininkų ir žiūrovų, susibūrusių švęsti Lietuvos nepriklausomybės 101-ąsias metines. Žiūrovų, svečių būta pilnut pilnutėlės salės. Užkulisiuose ir scenoje šurmuliavo apie 300 Punske veikiančių meno ansamblių dalyvių.

Vasario 16-osios šventė turi nusistovėjusią tvarką, tradicijas. Ją pradėdame giedodami „Tautišką giesmę“. Ją paprastai gieda Punsko LKN mišrus choras „Dzūkija“, bet jam pritaria visi susirinkusieji. Tai bene vienintelis kūrinys, kuris be repeticijų puikiai skamba atliekamas tiek scenoje esančių atlikėjų, tiek žiūrovų. Šią išskirtinę, ypatingą giesmę moka ir gieda kiekvienas: ir mažas, ir subrendęs. Visiems ji brangi ir mus vienijanti.

Susibūrusią lietuvių bendruomenę šia proga pasveikino Lietuvos Respublikos konsulato Seinuose vadovas Vaclav Stankevič, užbaigdamas tokia mintimi: „Jeigu kas nors manęs paklaustų: ką reikėtų daryti, kad

Virginijos Karčiauskienės nuotr.

Lietuva visada būtų laisva ir nepriklausoma šalis? Aš atsakyčiau taip: gyvenkite, dirbkite, branginkite ir mylėkite Lietuvą taip, kaip tai daro Lenkijos lietuviai.“ Sveikinimo žodžius išgirdome taip pat iš Lenkijos lietuvių bendruomenės valdybos pirmininkės Jolantos Malinauskaitės-Vektorienės lūpų: „Juntame, kad šventinė paukštė atskrido į visų mūsų širdis, tad, mielieji – vienybė težydi ir švėskime!“

Lenkijos lietuvių bendruomenė praėjusiais metais minėjo savo gyvavimo 25-metį. Ta proga 2018 m.

gruodžio 9 d. vykusio LLB tarybos posėdžio metu buvo įteiktos padėkos visiems buvusiems ir esamiems LLB tarybos ir valdybos pirmininkams bei keturiems asmenims, kurių indėlis mūsų visuomenės labai ypatingas. Tokius padėkos raštus LLB tarybos pirmininkas Sigitas Birgelis pasirašė LR konsulato Seinuose vadovui gerb. Vaclavui Stankevičiui, Lietuvos Vyskupų Konferencijos delegatui užsienio lietuviams katalikams gerb. prelatui Edmundui Putrimui, Punsko parapijos vikarui gerb. Mariui Talučiui, Seinų parapijos vikarui gerb. Petru Gucevičiui. Kadangi dvasininkai negalėjo dalyvauti minėtame posėdyje, padėkas per šias iškilmes įteikėme vikarui M. Talučiui, prašydami jas perduoti.

2019-ieji Lietuvos Seimo paskelbti 11 vardų metais – 11 svarbių įvykių ir asmenų. Neatitiktinai tarp jų atsirado ir Pasaulio lietuvių bei Vietovardžių metai. Tai ir lėmė, kad šventinio koncerto metu vedėjai publikai skaitė apie Lietuvių Chartą, jos pagrindu sukurtą Pasaulio

Virginijos Karčiauskienės nuotr.

lietuvių bendruomenę, buvo aiškinami ansamblių bei vietovių, upių, ežerų, kalnelių, girių pavadinimai. Beje, reikia pripažinti, kad daugelį mūsų krašto ansamblių pavadinimų yra sugalvojęs mokyt. Algis Uzdila („Klumpė“, „Jotva“, „Balsynėlis“, „Pašešupiai“, „Šalčia“). Remdamiesi jo išleista knyga „Šiaurvyčių Lenkijos vardyno savitumai“ per koncertą aiškinome pavadinimų etimologiją.

Punsko lietuvių kultūros namų vaikų teatras „Kregždutė“ bei jaunių teatras „Kregždė“ pristatė kompoziciją „Lietuvių charta“, skirtą Pasaulio lietuvių metams. Meno ansambliai žodinių tekstą pajavairino melodizingais muzikiniais kūriniais, kurie susipynę sudarė įvairiaspalvę, darnią visumą, skirtą Lietuvai – mūsų Tėvynei.

Koncerte, be jau minėtųjų, dalyvavo ir kiti Punsko LKN ansambliai: vaikų vokalinė grupė „Balsynėlis“ – vad. E. Pocienė, mišrus choras „Dzūkija“ – vad. V. Simanauskas, choreografinis sambūris „Jotva“ – vad. K. Mauliūtė, kapela „Klumpė“ – vad. A. Maziliauskas, vaikų liaudies meno studija „Puniukai“ – vad. A. Pečiulienė ir A. Maziliauskas, tautinių šokių grupė „Vyčiai“ – vad. A. Pečiulienė, Punsko Kovo 11-osios licėjaus meno ansambliai: choras „Pašešupiai“ – vad. D. Pavilonis, koncertmeisteris R. Martinkėnas, šokių grupė „Šalčia“ – vad. A. Pečiulienė, Punsko pensininkų ansamblis „Tėviškės aidai“ – vad. G. Kraužlys bei jaunimo estradinė grupė (A. Staskevičius, T. Čėpla, A. Vaznelis, E. Pajaujis ir M. Pečiulis).

Nuoširdžiai dėkojame visiems dalyvavusiems ansambliams, jų vadovams, šiltai mus priėmusiai publikai už prasmingą ir turinčią šventę.

**Aukime dvasia, būkime stiprūs
ir vieningi vardan Lietuvos!**

Virginijos Karčiauskienės nuotr.

Virginijos Karčiauskienės nuotr.

Virginijos Karčiauskienės nuotr.

Vidugirių mokykloje

GRAŽINA KIBYŠIENĖ

Vasario 16-osios išvakarėse Vidugiriuose šventėme 101-ąją Lietuvos gimtadienį. Jau tradiciškai 10 val. Vidugirių koplyčioje vyko šventosios mišios už tėvynę. Susirinko mokiniai, jų tėveliai, mokyklos darbuotojai, nemažai Vidugirių ir aplinkinių kaimų gyventojų. Mišias atnašavo Punsko parapijos vikaras kun. Marius Talutis ir Seinų vikaras kun. Jaroslav Kalinovskij.

Po pamaldų iškilminga eisena su aukštai iškeltomis trispalvėmis nužingsniavo į mokyklą, kur vyko Vasario 16-osios minėjimas. Mokykloje susibūrė nemažai žmonių, visi sugiedojo Lietuvos himną, o vėliau su šypsenomis veiduose išklausė Vidugirių mokyklos mokinių koncerto.

Moksleiviai supynė gražiausių eilių apie tėvynę, smagių šokių bei skambių dainų margaspalvę pynę. Per programą dainas „Kur gintarais nusėtas marių krantas“ bei „Tėvynė dainų ir artojų“ dainavo ir žiūrovai.

Po mokinių meno programos į sceną išėjo Vidugirių kaimo kapela. Jos vadovas Jurgis Vaznelis savo žodžiais apie tremtinius bei daina „Laiškas iš

Iš Vidugirių mokyklos archyvo

Sibiro“ sujaudino ne vieną širdį. Vėliau visa kapela skambiais akordais žiūrovus pradžiugino ir paskatino kartu pasiūbuoti. Po koncerto visi šventės dalyviai pabendravo prie kavos ar arbatos puodelio, nuskambėjo dar ne viena lietuviška daina.

Atlapuose įsiseptos tautinės juostelės, skambanti lietuviška daina, malda – tai tik maži simboliai, liudijantys mūsų krašto žmonių begalinę meilę Tėvynei.

O aš skiriu Lietuvai šias eiles:

*mylėsiu tėvynę be žodžių
nubėgsiu per žydinčią pievą
priglausiu mylimą žmogų
priklaupsiu prie kryželio laukų
mylėsiu tėvynę be žodžių
kalbėsiu tėvelių kalba
dainuosiu senelių dainas
skaitysiu Maironio eiles
mylėsiu tėvynę be žodžių
užkopsiu į piliakalnius praicitis
nuplausiu rankas Nemunėly
surasiu mažą gintarėlį
mylėsiu tėvynę be žodžių
klausysiu, ką kalba senoliai
nupinsiu vainiką iš jų žodžių
maitinsiuos jų patirtim
mylėsiu tėvynę be žodžių*

Iš Vidugirių mokyklos archyvo

Punsko Dariaus ir Girėno mokykloje

GRETA BOBINAITĖ

Vasario 15 d. Punsko Dariaus ir Girėno pagrindinėje mokykloje paminėta Lietuvos valstybės atkūrimo šventė. Programą paruošė vyriausieji mokiniai su auklėtojais.

Pradžioje moksleivius, mokytojus ir svečius iš Alytaus pasveikino mokyklos direktorius. Po to pritariant pianinu visi sugiedojome Vinco Kudirkos „Tautišką giesmę“. Trečiokai deklamavo eilėraščius, priminė šventės istoriją bei atliko tris dainas. Papasakojome, kas vyko mūsų krašte nepriklausomybės atgavimo laikotarpiu: „Žvarbus ir šaltas ankstyvas rytas, 1918-ųjų lapkričio 15-osios rytas. Prieš porą dienų kaimuose pasklido žinia, kad Lenkija paskelbė nepriklausomybę. Punsko bažnyčios aikštėje lūkuriuoja minia žmonių. Minioje girdėti 22 metų Trakiškių kaimo jaunuolio, būsimo chorvedžio Kosto Cibulsko balsas:

„Kažkas ankstų rytų pasibeldė man in langų. Aš priainu prie jo, o tį Bansevičių Jonas iš Valinčių.

Gimnazistai

– Nebijokit, – sako. – Graitai kelkis ir aik an susirinkimo Punckan. Kur sim atgimusių Lietuvų.

Žmonių buvo nemažai prisirinkj. Apie porą šimtų. Vokiečių žandarai mus girdėjo, bet kol neprasišvietė, nesirodė, o mes bijojom jų budzyc. Laukėm, ar jie gražiuoju kalbės, ar bizūnų parodzis. Prašvitus išėjo visi

trys. Visi su šautuvais an pecų!

– Ko susirinkot? – paklausė.

Visi choru atsakėm: „Norim išrinkc lietuvių komitetų“. Jie sugrįžo, pasitarė ir sugrįžj pasakė: „Galėsit išsirinkt“. Žmonės labai apsidzaugė, kad tokias svarbus dalykas ir tep langvai įvyko.“

Lietuvių pareiga – atsiminti tokią svarbią šventę. Mūsų protėviai pramynė sudėtingus takus, jie vien kovojo už laisvę, kurioje mes patys gyvename.

Slidžiais keliais per darganas, per lietu, Pūgų keliais praėjo mūs tėvai,

Ir jie mus mokė amžinai mylėti Tėvynę, artimą, kaip ir save.

Mes būsime su Tavim – Tik prašom – nenutilk.

Pradinukai

Sopote

JUOZAS UZDILA

Vasario 17 dieną Sopote įvyko pajūrio lietuvių susitikimas, skirtas Lietuvos valstybės atkūrimo 101-osioms metinėms paminėti. Susirinko 17 žmonių. Po trumpo pranešimo apie nelengvą Lietuvos kelią į laisvę, akompanuojant pianinu Anatolijui Valičenkai, sugiedotas Lietuvos himnas. Paskui susėdus prie stalo pabendrauta ir pasidalinta įspūdžiais.

Sausio 13-oji Punsko mokykloje

Iš Punsko mokyklos archyvo

Iš Punsko mokyklos archyvo

Iš Punsko mokyklos archyvo

Sausio 13-ąją mūsų mokykloje minime kiekvienais metais. Šiemet Laisvės gynėjų dienas skirtą programėlę paruošė VI a klasės mokiniai. Jie pagerbė didvyrius, kurie visa širdimi kovojo už tėvynę, visa krūtine gynė jos laisvę. Širdį virpinančios dainos bei žodžiai graudino susirinkusius mokytojus ir moksleivius.

Mums visiems svarbu įsiminti šią istorinę datą, šį sopulingą įvykį, kuomet žmonės „stulpu“ stojo, kad gyvuotų tėvynė, kad ji žydėtų. Sausio 13-osios netektis ir išgyvenimus mokiniai pristatė su didžiule pagarba. Lai plazdanti žvakelė aukoms išreikš mūsų dėkingumą. Lenkiame prieš juos žemai galvą.

Iš Punsko mokyklos archyvo

Senelių šventė Punsko mokykloje

Senelių šventę ruošė ketvirtokai. Susirinko daug senelių. Vaikai šoko, grojo, dainavo, deklamavo eilėraščius, skaitė. Matėsi, kaip seneliai būryje vaikučių ieško savo lepūnėlių. O anūkėliams buvo didžiulis džiaugsmas savo mokykloje priimti tokius svarbius žmones.

Seneliai vaišinosi, šnekučiavosi, o kad linksmiau būtų – užtraukė dainą. Taip jie palaikė mūsų krašto nuostabią tradiciją. Kai kurie net susigraudino, išspaudė ašarėlę. Juk tokia šventė – neeilinė.

Mylėkime savo senelius ir džiaukimės, kad juos turime, kad jie šalia, kad jie mūsų didžioji atrama.

Iš Punsko mokyklos archyvo

Kalėdinė programa

AŠTUNTOKAI

Vasario 8 d. Punsko Dariaus ir Girėno pagrindinės mokyklos svetainėje vyko Kalėdinė programa. Atvyko pas mus du Kalėdų Seneliai ir specialūs svečiai: Kim Kardashian, Justin Bieber, Radek Liszewski su Savaitgaliu ir Sławomir. Programą vedė Senelių padėjėjos Paula Mikolajevič ir Ada Mikolajevič. Bendrom jėgom nustatėme, kuris iš Senelių tikras. Vėliau su visa klase dainavome dainą, kurią parašė mūsų klasės draugas Ignas Vaznelis. Po programos visi kartu dalyvavome diskotekoje. Mūsų programa nebūtų įvykusi, jei joje nebūtų dalyvavę auklėtojas Darius Valinčius, mokytojas Dovydas Nometka, direktorius Jonas Vydra ir mūsų mokyklos mokiniai.

Iš Punsko mokyklos archyvo

Artėja diena, kai nebeliks laikraščių. Ar jau metas lietuviams sunerimti?

PETRAS MAKSIMAVIČIUS

Kadaise amerikiečių atliktų tyrimų rezultatai parodė, kad popierinis laikraštis mūsų planetoje gali išnykti 2025 m. Tai gi labai greit! Skamba neįtikėtinai. Tikriausiai taip nenutiks. Sunku įsivaizduoti, kad jau 2026 m. į lietuvių namus Toronte, Čikagoje ar Punske laiškanėšiai nebeatneštų „Aušros“. Nors gali neatnešti vien todėl, kad iki tų metų jau nebeliks laiškanėšio profesijos. Sunku paneigti, jog gyvename laikais, kai pasaulis labai greit keičiasi, ypač naujų technologijų srityje. Tik prisiminkime, kiek dar nedaug metų praėjo nuo tada, kai pirmą kartą išgirdome apie mobiliuosius telefonus. Dabar beveik visi jais naudojamės. Maža to, skambiname, kai reikia ir... kai nebūtinai reikia. Siunčiame nuotraukas, filmus, dalijamės „patarimais“ ar tuo, apie ką nugirdome gatvėje arba darbovietėje. Dar ilgai galėčiau šį pasakojimą tęsti, bet šiandien ne apie tai noriu rašyti. Parašysiu apie popierinės spaudos, kurios reikšmė lietuvių istorijoje buvo ypatinga, galimą saulėlydį.

AŠ KALBU NE TIK LENKIŠKAI, BET IR LIETUVIŠKAI

Man atrodo, kad tai svarbu, kadangi lietuviškojo rašto reikšmė lietuviams, matyt, ir ateityje išliks pirmajai. Lietuvių kalbos vartojimo pasaulyje arealas siaurėja. Jeigu nebus imtasi skubių priemonių, jis ir toliau siaurės. Tai tiesiog gresia kalbos išnykimu. Neseniai lenkai sugalvojo reklaminį šūkį apie lenkų kalbą. Jie didžiuojasi, kad kalba lenkiškai,

ir mano, jog tai didelis privalumas („I SPEAK POLISH! WHAT'S YOUR SUPERPOWER?“). Didžiuojasi tuo, kad pasaulyje, kuriame dominuoja anglų kalba, jie moka kalbėti lenkiškai. Tai motyvuojantis ir prasmingas šūkis. Jis dar labiau tinka lietuviams. Kiek žmonių pasaulyje geba kalbėti lietuviškai? Kiek svetimšaliams reikia įdėti triūso, kad nors kiek pramoktų lietuviškai? O mes juk galime išmokti be didesnių pastangų ir... nemokamai.

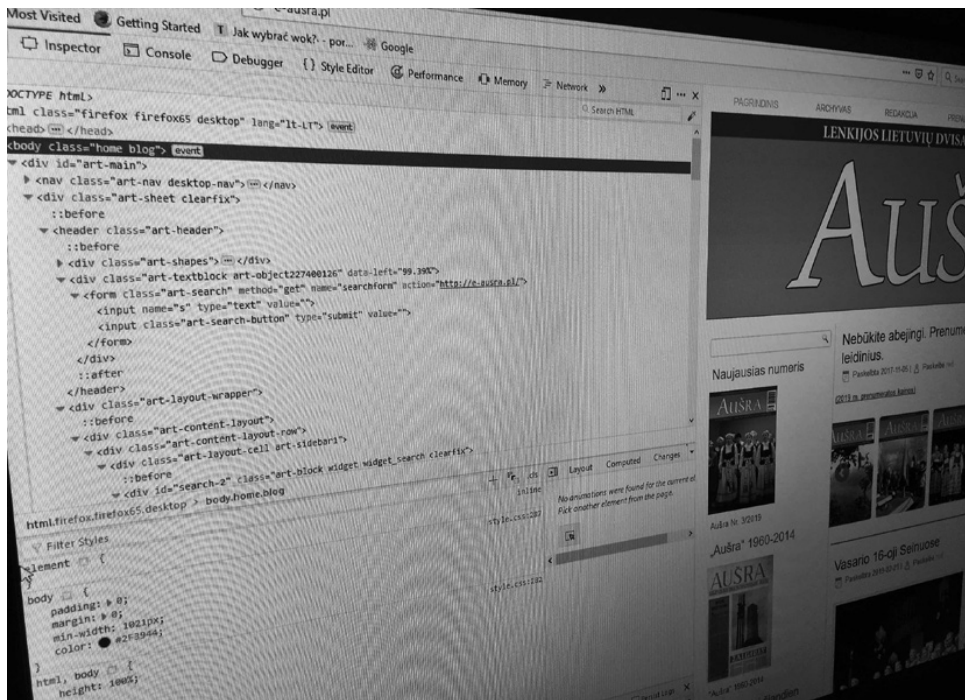
Grįžkime prie spaudos. Kai prieš dvidešimt metų autobusu keliavau į Varšuvą, šalia manęs sėdintis bendrakeleivis išsitraukė iš kuprinės laikraštį ir pradėjo vartyti didelius jo lapus. Nei jam, nei man nebuvo patogiu sėdėti autobuso kėdėje, tačiau pasinaudodamas proga „viena akimi“ ir aš pasiskaičiau kelis korespondentų pranešimus. Kadangi kelionė truko ilgai, pastebėjau, kad proga pasiskaityti dar spaustuvės dažais kvėpiančius laikraščius pasinaudojo bent pusė autobuso keleivių.

Praėjus dvidešimčiai metų, pernai, vėl teko iš Suvalkų autobusu keliauti į Varšuvą. Autobusas buvo žymiai modernesnis, dviejų aukštų, todėl ir keliauti buvę žymiai patogiau. Pastebėjau ir daugiau skirtumų. Beveik pusė keleivių ausyse turėjo mažytes ausines. Daugelis buvo palenkę galvas. Ne, jie nesnaudė. Jie beveik visos kelionės metu spoksojo į mažyčius savo telefonų ekranus. Vieni žiūrėjo filmus, kiti žaidė žaidimus, dar kiti skaitė dienos naujienas. Žinoma, kol pasiekėme Varšuvą, aš taip pat kelis kartus patikrinau elektroninio

pašto dėžutę. Autobuso priekyje užrašas didelėmis raidėmis „WiFi Free Connection“ (jungimasis su bevieliu internetu nemokamas) priminė pasikeitusį laikmetį.

VIRTUALUS PASAULIS TAPO IŠŠŪKIU TAIP PAT LENKIJOS LIETUVIŲ BENDRUOMENEI

Ar internetas galutinai sužlugdys popierinę spaudą? Apie internetą šiandien net darželinukai galėtų daugiau už mane papasakoti. Jis tapo ne priemone gauti ar pasidalinti informacija, bet žmogaus kasdienio gyvenimo sudedamąja dalimi. Žinoma, apie tai jau parašyta daug mokslinių straipsnių ir disertacijų, todėl aš susiaurinsiu „tyrimo“ ratą. Viena iš tezių galėtų būti – internetas tapo iššūkiu taip pat Lenkijos lietuvių bendruomenei. Sakysite, banalus teiginys. Jeigu jis veikia kiekvieną narį, tai ir visą bendruomenę. Taip, tačiau bendruomenės gyvenime galioja šiek tiek kiti dėsniai. Bendruomenės susikuria tam tikrų bendrų vertybių ir siekių pagrindu. Kad tos bendros vertybės jungtų narius, būtina užtikrinti tarp jų gerą komunikaciją arba dalijimąsi informacija. Šiuo atveju ne antraeilį vaidmenį vaidina spauda. Ji ne tik informuoja apie įvykius, bet (kas labai svarbu) taip pat formuoja nuomonę. Kaip padaryti, kad keitimasis informacija ir nuomonėmis šiuolaikiniame pasaulyje būtų efektyvus? Ši dilema ne šiandien gimė. Žymiai anksčiau pradėta galvoti apie tai, kaip dar ilgai „Aušra“ bus spausdinama popieriuje. Ar ne metas keltis į virtualiąją erdvę? Ar tokiu

atveju verta šalia portalo punskas.pl dar redaguoti „Aušros“ elektroninę versiją? Ar lietuvių bendruomenei nereikėtų pasirūpinti elektroninėmis duomenų bazėmis saugiuose serveriuose, kur būtų saugomi straipsniai, nuotraukos, ataskaitos, oficialūs raštai, elektroniniai laiškai, padėties analizės? Čia tik maža dalis kylančių klausimų. Kad tai aktualu, rodo kasdienis gyvenimas. Kiek teko girdėti, tiek portalas punskas.pl, tiek e-ausra.pl jau patyrė kibernetinių įsilaužimų, dėl kurių galėjo būti prarasti ilgus metus kaupti duomenys, straipsniai, nuotraukos, filmai... Šie duomenys – tai mūsų visų istorijos ir kultūros paveldas. Kitą sakant, neįkainojamas turtas, kurį, tikim, išsaugosime ir perduosime ateities kartoms.

AR DAR VERTA SPAUSDINTI „AUŠRĄ“?

Ar dar verta spausdinti popierinius žurnalus, taigi ir mūsų „Aušrą“? Tai sudėtingas, bet labai aktualus klausimas. Priminsiu kai kuriuos istorinius faktus. Kai žmonės išrado radiją, nemažai spaudos magnatų dėjo daug pastangų, kad radijas neužsiimtų informacijos sklaida, o vien linksmintų žmones. Aišku, taip nenutiko. Radijas skleidė informaciją, tačiau popierinė spauda šią konkurenciją atlaikė.

Vėliau pasirodė pirmieji televizoriai. Televizijos laidų rengėjai taip pat užsiėmė žinių sklaidimu. Bet ir tada popierinė spauda neišnyko. Sulaukėme interneto. Jis tapo milžinišku informacijos kaupimo ir sklaidimo įrankiu. Maža to, internete atsirado jau gerai mums pažįstamas radijas ir televizija (internetiniai). Taigi ar popierinei spaudai dar liko vietos šiame pasaulyje? Man atrodo, kad nėra aiškaus atsakymo. Ir taip, ir ne. Manau, kad popierinė spauda išliks tik tuo atveju, jeigu kaip ir anksčiau gebės prisitaikyti prie naujų sąlygų.

Pardavimo kiekiai ir prenumeros kainos neišvengiamai keisis. Argumentas, kad tarp mūsų dar daug žmonių nesinaudoja kompiuteriais ar internetu, tampa vis mažiau įtikinamas. Ar svarbūs sentimentai, įprotis rankoje laikyti popierinį laikraštį? Be jokios abejonės, išliks tie žurnalai, kurie sugebės pateikti ne tik aktualią, bet ir kokybišką informaciją. Sakysite, kad tai akivaizdu ir nieko naujo nesugalvojau. Taip, tačiau realiame gyvenime tai sunku pasiekti. Visų pirma popierinių leidinių redakcijos, konkuruodamos su internetinėmis redakcijomis, stengiasi sukurti taip pat skaitmeninį žurnalo variantą. Šiandien daugelio popierinių

laikraščių ar žurnalų viršeliuose, gerai matomoje vietoje, pastebėsite internetinės žurnalo versijos adresą. Tai naudinga leidiniui, kadangi palengvina konkurenciją dėl naujų skaitytojų paieškos. Dažnai tai, kas spausdinama popierinėje laikraščio versijoje, gerokai skiriasi nuo to, ką galima rasti internetiniame leidinyje. Kodėl? Todėl, kad labai dažnai popierinės ir elektroninės žurnalo versijų skaitytojai yra skirtingi. Nors juos jungia noras skaityti tą patį žurnalą, pritaria jo vizijai ir misijai, tačiau tai visai kiti žmonės (skaitytojai).

„AUŠRĄ“ SKAITO IR TIE, KURIE NEMOKA LIETUVIŠKAI SKAITYTI

Štai jums paprastas pavyzdys. Statistikos duomenys rodo, kad skaitmeninės „Aušros“ (e-ausra) nuolatinį skaitytojų yra ne tik JAV, Kanadoje, Lenkijoje ar Lietuvoje, bet taip pat Kinijoje, Pietų Afrikoje, Islandijoje, Izraelyje, Portugalijoje, Švedijoje... Ir tai ne kompiuteriniai robotai, kurie dirba 24 valandas per parą, naršo internetą ir kartais iškreipia skaitomumo statistiką. Žinoma, dauguma skaitytojų tai ten gyvenantys lietuviai. Vargu ar šie skaitytojai prenumeruoja taip pat popierinį žurnalo variantą. Dabartinės technologijos leidžia analizuoti – kada, kaip dažnai ir kokio pobūdžio informacijos šie skaitytojai ieško. Tai vertinga informacija. Žinoma, čia jokia naujovė. Taip savo strategijas analizuoja ir dėlioja žiniasklaidos priemonės.

Be pateikiamos informacijos aktualumo, yra dar vienas itin svarbus veiksnys, kuris nulemia arba ateityje nulems laikraščio ar žurnalo likimą. Tai informacijos originalumas ir patikimumas. „Aušrą“ skaito ne tik lietuviai. Šį žurnalą aptinka ir tie, kurie nei žodžio nesupranta lietuviškai, tačiau interneto platybėse ieško informacijos, pavyzdžiui, apie Lenkijos tautinių mažumų ar istorinę politiką, „Suvalkių trikampi“, Lenkijos ar Lietuvos

Bažnyčios istoriją ir pan. Pagal jų užklausas, „Aušrą“ suranda interneto naršyklės. Jiems nereikalingi vertėjai. Užtektinai gerai, labai greit ir nemokamai šį darbą atlieka internetiniai tekstų vertėjai (algoritmai).

Kas šiais laikais dar skatina pasiskaityti „Aušrą“? Informacija, kurią sunku aptikti kur nors kitur. Aktualijas ar įvykių kroniką rasti lengviau. Ji skelbiama kituose portaluose, įsitaigų, kurių atstovai pas mus apsilanko, svetainėse ir pan. Sudėtingiau rasti aktualijų analizę, prognozes, situacijos aprašymus, pasvarstymus, komentarus, proginis pranešimus arba anksčiau niekur neskelbtus archyvinis dokumentus, nuotraukas, prisiminimus. „Aušros“ skaitytojų ratas nėra platus, todėl ji ir bando užpildyti tam tikrą siaurą informacijos nišą. Jos esamų ar būsimų skaitytojų akyse gali tapti šios informacijos originaliu ir patikimu šaltiniu.

RAŠO APIE ĮVYKIUS, KURIE DAR NEĮVYKO

Visi matome, kas vyksta šiuolaikinėje skaitmeninėje žiniasklaidoje. Informacija plinta žaibo greičiu. Tačiau tai nereikia, kad ji visada patikrinta ir patikima. Maža to, vis dažniau ji sąmoningai iškreipiama norint pasiekti vieną ar kitą tikslą. Naujienų žinutės paskelbiamos praėjus vos 30 sekundžių nuo įvykio. Mat dažniausiai jos paruošiamos įvykiui dar neįvykus! Vėliau per 5 minutes kelis kartus tikslinamos ir taisomos, kartais paneigiamos. Taip dirba naujosios kartos žurnalistai. Tai nėra paprastas ir lengvas darbas, bet laikomasi griežto principo. Mat apie šios dienos įvykius rytoj jau niekas neskaitys. Rytoj bus daug naujų naujienų. Informaciją reikia paskelbti kuo skubiau. Galbūt todėl vis dar daug žmonių nenori galutinai atsiveikinti su popierine spauda. Tai ir yra jos šansas dar kurį laiką išlikti ir bandyti tobulėti.

Pietūs su telefonu (I dalis)

JURGITA STANKAUSKAITĖ

Kartais reikia prisipažinti. Prisiimti kaltę. Atsimenate, kiek metų šnekame apie blogą kompiuterių, televizorių ir telefonų įtaką mūsų gyvenime? Nesuskaičiuočiau, kiek kartų esu apie tai parašiusi, o kiek panašių tekstų buvo praėjusio šimtmečio pabaigoje. Beje, tuomet kalbėta tik apie televizoriaus žiūrėjimo blogį, nes kompiuterius turėjo, kaip mes sakydavome, turtingiausi, galintys sau leisti įsigyti prabangią įrangą. Visuomet akcentuojama buvo pati, sakykime, „dėžutė“, bet ne jos turinys. Logiškai pagalvojus, kuo tas kompiuteris kaltas? Ogi niekuo. Problema tai, kas jame yra. O už tai, kas ir kodėl jame atsiranda, atsakome tik mes patys. Apie televizorius nerašysiu. Jie tampa atgyvena, interjero detalė, puošiančia namus. Pabrėšiu, kad viso šito pati neišgalvojau. Jauniausia visuomenės dalis tiesiai šviesiai kalba, kad televizorius reikalingas tik tėvams, kurie brendo prie anų laikų naujausios technologijos, leidžiančios pasiekti pasaulį, matyti daugiau už laikraščių turinį. Nuo kelerių metų kalbama, kad televizorius nelaimės prieš virtualią erdvę. Vis dėlto nepasakyta, kad jų neliks. Juk smagu per televizorių dalyvauti grandioziniame koncerte ar sporto varžybose.

Šiais laikais kompiuteris irgi nėra kažkas *vau!* Tai tas pats, kaip ir turėti televizorių. Nieko naujo ir stebinančio. Labiau jis reikalingas darbui. Sakysite, nė velnio ne tiesa. Vaikai akių neatplėšia nuo žaidimų. Ne tik kompiuteriye, bet ir telefone. Tiesą pasakius, nenorėčiau išsiplėsti, rašydama

apie žaidimus, dėl kurių patys esame kalti. Jie ten *tiesiog* neatsirado. Mes juos parsisiuntėme, įdiegėme, parodėme ir leidome žaisti. Galbūt kalbu kaip per jauna mama, kuri dar neturi šitos problemos, bet kažkodėl daliai šeimų pavyksta sėkmingai susidoroti su žaidimų pertekliumi. Čia mūsų silpna valia ir užsispyrimo stoka, buitiškai tariant, paleidžia vaikus ir leidžia jiems daryti tai, ko užsigėdžia. Kas žino, ar po poros metų nestovėsiu kitoje barikados pusėje ir nerašysiu kitaip. Tačiau šiais laikais, kai vaikai valdo tėvus, turime rasti kelią mąstydami, kalbėdami, analizuodami.

Apie žaidimus nerašysiu, nes tai puiki tema kitiems straipsniams. Ar dar galima ką nors apie juos rašyti? Žinoma, pavyzdžiui, apie tai, kaip naujos kartos pašėlę kompiuterinių žaidimų austruoliai vaikystės pomėgį sėkmingai perkelia į suaugusiojo gyvenimą, žaidimą paverčia darbu ir iš to pelnosi. Netikite? Tai vienas naujausių laikų darbas. Absurdas? Nebūtinai. Taigi grįžkime prie esmės.

Straipsnio pavadinimas „Pietūs su telefonu“ atspindi mano šiandienį gyvenimą. Tai bus lyg savotiškas prisipažinimas ir mušimasis į krūtinę *aš kalta, aš kalta, aš labai kalta*, kad taip elgiusi, o ne kitaip. Esu tikra, kad skaitydami apie mane, į tekstą pažvelgsite lyg į veidrodį, kuriame iš tiesų pamatysite ne mano, o savo atvaizdą.

Tad kaip aš elgiusi? Beveik visą laiką, ką beveikčiau per dieną, mane lydi telefonas rankoje arba šalia manęs: ant stalo, lovos, knygų lentynos, virtuvinės spintelės. Be jo nėra nei dienos. Jis, kaip ir anksčiau minėta

iš www.pxhere.com

technologinė įranga, nėra kaltas dėl to, kad yra. Man jo visiškai nereikėtų, jeigu ne internetas. O kai užsiimu kuo nors, kam man telefono nereikia arba jis tiesiog trukdo, palieku jį pirmoje pasitaikiusioje vietoje. Tuomet man prisiskambinti sunku, nes aš ne iš tų, kur bėga tekini suskambus telefonui. Tai galėtų paliudyti mano vyras, kuris neretai bumba: „Prisiskambint negalima. Kam tau tas telefonas reikalingas?“ Būtent – kam man jis reikalingas? Man jis labiau reikalingas ne skambinti ar žinutes rašyti, o naršyti internete. Turiu tam paaiškinimą. Toks mano darbas. Tik nesijuokit. Aš rimtai.

Kol priešiu iki pietų su telefonu, privalau dieną pradėti nuo ryto. Aš dar miegu, kai šalia gulintis telefonas pradeda skambėti. Nors turėčiau sakyti, kad ne telefonas skamba, o jame įrašytas žadintuvas čirškia. Apgrai bomis pirštu paliečiu žibantį ekraną ir nutildau. Be jokio vargo. Gerai, kad nereikia naudotis tradiciniais žadintuvais, kurių išjungimo mygtuką sulipusiomis akimis rasti būdavo baisiai sunku. Ir nėra to erzinančio garso. Telefone nusistatau ramią muziką, kad dieną pradėčiau gerai nusiteikusi. Malonus rytas – pusė darbo.

Šiuo metų laiku už debesų pasislėpusią saulę sveikinuosi puodeliu kavos, kurią virtuvėje verdu kartu su telefonu. Internetas jau įjungtas.

Kol iš kavinuko piluosi gėrimą, klausau, ar į elektroninį paštą neatėjo laiškas. Ilgai laukti nereikia. Pasigirsta keli pyptelėjimai. Nespėjusi atsigerti kavos, imu telefoną. Patikrinu paštą. Nieko svarbaus, tik kelios reklamos. Bet „užsikabinu“ už drabužių parduotuvės skelbiamos akcijos. Kodėl nepasidomėjus? Užmetu akį. Prabėgomis peržvelgiu pasiūlymą ir išeinu. Tvirtai laikaisi nuomonės, kad man tikrai dabar nieko nereikia.

Ant stalo garuoja keptas kiaušinis. (Rytas be kiaušinio – tai ne rytas.) Laimei, šį „darbą“ galiu atlikti be telefono. Netrukus pasieku si sofą patogiai atsisėdu ir atsiverčiu feisbuką. Tikriausiai reikėtų sakyti veidaknygę, bet šis lietuviškas atitinkmuo neprigijęs mūsų kalboje (kaip ir dūzgės, kurias mieliau vadiname vakarėliu) ir turbūt niekada neprigis. Kol kalbininkai bandys mus prie jo pripratinti, manau, kad pačio feisbuko vietą užims kita, išmanesnė socialinė erdvė. Taigi feisbuko sienos peržiūrėjimas užima kelias minutes. Yra ne tiek ką žiūrėti, kiek skaityti. Patikėkite, čia randu daug naujų idėjų straipsniams apie šiuolaikinį jaunimą. O kur geriau juos pažinsiu, jeigu ne virtualioje erdvėje? Tikrame pasaulyje sunku atsiverti, o ten labai lengva atsakyti į klausimus, pasipasakoti, parašyti, kaip šiandien jaučiamės. Ar pastebėjote, kad anksčiau, kai nebuvo dirbtinio pasaulio, žmonės sakydavo „sėdžiu pas kaimyną“ arba „sėdžiu kavinėje“, o dabar mes sakome „sėdžiu feisbuke“? Susitinku ir aš su kaimyne, bet dažniau feisbuke, kai kiekviena savo namuose geriamė savo mėgstamą kavą. Taip mes šiais laikais neretai „geriame kavą su kaimyne“.

Kai ateina rimto darbo valanda, reikia sėsti prie kompiuterio ir dirbti. Atrodytų, kad kaip dera – aštuonias valandas sėdžiu prie monitoriaus. Tikrai taip nėra. Nuotolinio darbo privalumas – darbo valandas

nustatau pati, nebent yra koks nors „ekstra“ užsakymas, kai reikia ką nors nudurbti iki nustatytos valandos ir nei minutės vėliau. Tuomet tenka atsisveikinti su pietumis ir vyrą nutiekti pagal interneto rekomendaciją:

– *Brangusis, šiandien nieko nebus.*

– *Vakar nieko nebuvo.*

– *Brangusis, pagaminau dviem dienom.*

Tiesa yra tokia, kad ilgai dirbant prie kompiuterio dėl pačios sveikatos dažnai reikia daryti pertraukas. Kadangi esu užsispyrusi, laikaisi nusistatymo. Darau pertraukas, bet kur? Internete. Užuoat penkiolika minučių pavaikščiojusi po kambarį, atpalaidavusi raumenis, pasiimu telefoną ir įsijungiu YouTube'ą. Prisi pažįstu, esu nuo jo priklausoma, bet ir čia gaunu neblogą dozę idėjų naujiems tekstams.

Sunku prisipažinti, bet mano pietūs labai dažnai būna valgomi su telefonu. Nežiūriu, ką valgau, o akys nudelbtos į ekraną. Dažniausiai žiūriu ir klausausi kokio nors pokalbio. Užuoat pajutus valgymo malonumą, mano protas susijungia su kitais receptoriais, ir galiausiai persivalgau. Žinau, kad dabar jūsų mintyse apsiverčia daug negražių žodžių, bet jeigu žadėjau būti atvira, vykduo pažadą. Jeigu netikite, kad taip galima daryti, apsidairykite. O jeigu manyje atpažinote save, pagalvokite, kaip mes šiais laikais gyvename. Mes ne telefono aplikacija, nepaspausime ženkliuko „x“ ir neišeisime. Galime tik mokytis turėti tvirtą valią ir praktikuotis tikrame pasaulyje.

Tačiau palaukit. Aš tik įpusėjau. Turime pietų metą. Iki vakaro dar yra laiko. Koks mano antros dienos dalies paveikslas, kaip ir kur praleidžiu laiką, sužinosite kitame straipsnyje. Galėjau viską glaustai surašyti vienoje dalyje, bet kam užglaistyti? Būkime objektyvūs, atverkime tiesą tokią, kokia ji yra. Sakote, gana? Privalote pamatyti viską, ką dar šių laikų jaunoji karta gali prisidirbti savo pačių nenaudai.

Naujas kunigas Seinuose

EUGENIJA PAKUTKIENĖ

Nuo 2019 m. vasario 1 d. Seinuose turime naują kunigą Jaroslavą Kalinovskį. Jis atsikėlė iš Balstogės, kur trejus metus dirbo Balstogės arkivyskupijoje.

2018 m. rugsėjo 30 d. išvykus kun. Petru Gucevičiui, 6 metus tarnavusiam lietuviams Seinuose, keturis mėnesius Žagariuose pamaldoms daugiausia vadovavo iš Punsko atvykstantis kun. Marius Talutis, o Seinuose – Lazdijų parapijos klebonas Nerijus Žvirblys. Laidotuvių ir kartais sekmadienio pamaldoms Seinuose talkino Punsko parapijos kunigai, kelis sykius ir kunigas iš Marijampolės. Seiniškiai širdingai dėkoja visiems dvasininkams,

atnašavusiems keturis mėnesius šv. Mišias lietuvių kalba.

Naujas kunigas Jaroslav Kalinovskij 2019 m. vasario 3 d. (sekmadienį) aukojo pirmąsias šv. Mišias lietuviams 10 val. Žagarių bažnytelėje ir 13 val. Seinų bazilikoje. Dėkodamas Aukščiausiajam už misiją naujoje vietoje, kvietė susirinkusiuosius padovanoti jam pačią brangiausią dovaną – maldą. Gausiai tą sekmadienį susibūrė tikintieji – dalyvauti šv. Mišiose ir pasveikinti naują vikarą, Elko vyskupo Ježy Mazuro (Jerzy Mazur) paskirtą tarnauti Seinų parapijos lietuviams.

Pirmomis pobūvio Seinuose dienomis naujam vikarui jau teko atnašauti kelerias gedulingas laidotuvių pamaldas, kalėdoti lietuviškuose kaimuose: Dusnyčioje, Aradnykuose, Burbiškiuose. Vienas iš pokalbių kunigą labai sugraudino – vyresnė moteris pasiguodė, jog išaugino nemažai vaikų, vyras mirė, o vaikai iškeliavo svetur, palikdami mamą vienišą... Dvasininkas pastebėjo, jog kiekvienoje sodyboje, vienkime labai mažai gyventojų. Vieno didesnio kaimo gyventojai tilptų laiptinėje daugiabutyje.

Kunigas Jaroslav Kalinovskij prašo rašyti jam (el. paštas jcalinowski@gmail.com) arba skambinti (tel. +48511618281) ir labai laukia norinčiųjų pabendrauti, pasikalbėti Seinų klebonijoje kiekvieni paros metu (ypač po vakarinių pamaldų turi laiko). Mielai lankyti ligonius. Kviečia užrašyti vaikus Pirmajai Komunijai gimtąja lietuvių kalba (ji numatyta Seinuose birželio pirmą sekmadienį), prašo pasinaudoti tokia galimybe. Vaikams Pirmosios Komunijos pamokėlės lietuvių kalba vyks nuo kovo pirmo sekmadienio 12 val. Seinų klebonijoje.

Eugenija Pakutkienė: Gerbiamas Kunige, labai labai Jūsų laukėme. Papasakokite apie save.

Kun. Jaroslav Kalinovskij: *Esu Romos katalikų bažnyčios kunigas. Gimiau Vilniuje 1985 m. spalio 1 d. Baigęs lietuvišką mokyklą, studijavau Kauno ir Balstogės kunigų seminarijose. 2016 m. gegužės 28 d. Balstogės metropolinėje arkikatedroje bazilikoje buvau išventintas kunigu. Primicines Mišias laikiau rugpjūčio 14 d., per Žolinių atleidus, gražioje Punsko bažnyčioje.*

Nuo vaikystės svajočiau ir galvočiau apie kunigystę. Šį šventąjį sakramentą rinkausi baigęs Vilniaus Radvilų gimnaziją. Greit sulaukiau pasiūlymo ir gavau nukreipimą į Lenkiją, kur teko studijuoti teologiją Balstogės arkivyskupijos dvasinėje seminarijoje. Šventosios teologijos magistro laipsnį įgijau Varšuvos kardinolo Stepono Višinskio universitete. Katechetikos studijas baigiau

Iš kunigo asmeninio albumo

Kunigas Jaroslav Kalinovskij

Balstogės universitete. Vėliau Balstogės arkivyskupo siuntimu studijavau Liublino universitete, kur įgijau (kanoninį) teologijos licenciatą.

E. P.: Prisiminkite savo vaikystę. Kuo tada žavėjotės ir sekėte? Papasakokite apie tėvus.

Kun. J. K.: Vilniaus šv. Kazimiero bažnyčioje nuo penkerių metų patarnavau Mišioms. Labai patiko. Žavėjo mane, kai kunigai gražiai meldėsi. Nenuleisdavau nuo jų akių. Taip man buvo gražu. Jėzuitas tėvas Antanas Gražulis, tuometinis tėvas Jonas Boruta (bendraująs su aktyviais Katalikų Kronikos skleidėjais ir leidėjais, dabartinis Telšių vyskupas emeritas) sakydavo labai ilgus ir įdomius pamokslus, gražiai giedojo. Esant progai dabar visad stengiamės aplankyti sunkiai sergantį senuką vyskupą, palinksiminti, padėti jam pasiruošti švęsti amžinąsias Velykas. Dabartinis Kauno arkivyskupas metropolitas Lionginas Virbalas man davė gražų kunigystės pavyzdį. Tėvas Antanas Saulaitis vis ką nors parodydavo iš savo misijų kraštų, kur apaštalavo.

Vaikystėje bėgau prie Aušros Vartų, nes netoliese gyvenome. Šv. Kazimiero bažnyčia man visada buvo artima. Nuo mažens žavėjo meno vertybės. Šalia buvo Rasų kapinės.

Namie buvo gerai, bet pas močiutę Jonę visada geriausiai. Ji išmokė poterių. Močiutė iš mišrios šeimos, tai ryte meldėmės viena kalba, vakare kita. Ji sakydavo: ar priešas, ar draugas – visus vienodai mylėkime, nes visi esame Dievo vaikai. Mylima seselė disidentė Nijolė Saldūnaitė sako „broliai komunistai“. Matome, kad net ir priešus galima pamilti. Nepaisant to, kad ji labai nuo jų nukentėjo, kiekviename asmenyje mato Dievo vaiką. Kančioje ir yra prasmė. Vilniaus arkivyskupijos apaštalinis administratorius

Kunigas Jaroslav Kalinovskij atnašauja šv. Mišias

– kapitulinis vikaras, Dievo tarnas, arkivyskupas dr. prof. Mečislovas Reinys, kuris buvo ir užsienio reikalų ministras, nujausdamas savo būsimą kančią ir lemtį, dar 1933 m. knygoje „Arkivyskupas Jurgis Matulevičius“ rašė: „Teko pamatyti ir patirti keletą kalėjimų, tačiau visa tai galų gale išėjo į naudą: [...] teko patirti, kaip kiti žmonės gyvena ten, kur yra sunkiausias gyvenimo bausmės vieta; [...] daugiau branginti savo ir kitų žmonių laisvę, geriau įvertinti brutalios prievartos bjaurumą, geriau atverti Dievo sutvortojo pasaulio gražumą ir malonumą. Šitų pamokų ir už didelius pinigus neatiduočiau...“

Mano tėveliams jau angelai gieda amžinybės giesmes ir aš už juos meldžiuosi. Tėtė mirė 2003 m., būdamas 40-ies, mama po penkerių metų, turėdama 46-erius. Liko senelė, kuriai 80 metų. Turiu dar brolių. Tai ir visa mano šeima. Tėveliai iš paprastos liaudies. Dvikalbėje šeimoje nuo mažens mokiausi dviejų kalbų. Gatvėje ir lauke su vaikais

bendravau rusiškai, o besimokydamas lietuviškoje mokykloje tobulinau lietuvių kalbą ir anglų, kunigystėje išmokau lotynų ir graikų kalbas.

Visada kitus skatinu nuo mažens vaikus mokyti abiejų tėvų kalbų, jei šeima mišri. Vaikui gera proga išmokti ir gyvenime lengviau būna.

E. P.: Kas Jums yra pavyzdys?

Kun. J. K.: Didžiausias pavyzdys yra Jėzus Kristus. Stengiuosi žiūrėti į žmogaus dvasinį gyvenimą, nes kiekvienas turi galimybę būti ypatingu ar net šventuoju. Domina Seinų vyskupija, kunigų seminarija. Žavi, kad tiek daug dvasininkų prisidėjo prie Lietuvos nepriklausomybės. Tarp jų buvo kunigai, prelatai. Tarp jų – Seinų kunigų seminarijos alumnas, Seinų kapitulos prelatas, vėliau Telšių vyskupas Justinas Staugaitis. Joks kitas Lietuvos kunigas lig šiol nepasiekė tokių svarbių pareigų Lietuvos politikoje kaip J. Staugaitis.

Jei sieksime pagonybę ir senus laikus, didžiausius nuopelnus priskirčiau Vytautui. Vytautas Didysis kiek įsteigė pilių, pastatė bažnyčių – visos dedikuotos Švč. M. Marijai. Jam buvo padovanotas Trakų Lietuvos Valdovės – Globėjos paveikslas, kuris ir dabar yra Trakų bazilikoje. Stebiuosi ir džiaugiuosi Vytauto dideliais nuopelnais Lietuvai, kuri jo dėka buvo išsiplėtusi iki Juodosios jūros. Skaitau apie Lietuvos Didžiąją Kunigaikštystę istorikės Bernadetos Manys (Bernadetta Manyś) veikalą, apie Romos katalikų dvasinę akademiją Peterburge, vyskupijų vizitacijas, jos aprašytos įvairių laikotarpių (išleista Lietuvių Katalikų Mokslo Akademijos). Skaitau, analizuoju istorines knygas apie įvairias asmenybes. Na žinoma – pirmoje vietoje yra Šventraštis, man įdomu šventųjų gyvenimai. Kaip sako lotynų sentencija – „Homines historiarum ignari semper sunt pueri“ („Žmonės, nežinantieji istorijos, visad lieka vaikais“).

Visada patiko seni paveikslai, kryžiai, spaudos draudimo laikotarpio kūrybos keliu eidamas kai kur prisiliesdavau, jei buvo galimybė... Kitų tautų valdovai yra krikštytojai, šventieji, o mes ar turime? Išskirčiau karalaitį šv. Kazimierą.

Tai ir didieji Vilnijos žmonės, kaip antai dailininkė Ana Krepštul. Turiu knygą „Anna Krepstul. Człowiek sztuki i cierpienia“ („Ana Krepštul. Meno ir kančios žmogus“), jos tapytą paveikslą su įdomiu kryžiumi. Ji gyveno prikaustyta prie invalidumo vežimėlio tarytum Kristus prie kryžiaus, bet mokėjo įveikti neapsakomus nuotolius ir surasti kelią į žmonių širdis.

Žavi vienuoliai jėzuitai. Nuo seno pirmiausia šviesta per bažnyčias, kanauninkų kapitulas ir vienuolius. Kai prieš 450 metų Vilniaus vyskupas Valerijonas Protasevičius pakvietė į Lietuvą jėzuitus, jie

rūpinosi lietuvišku švietimu ir jau po metų (1570) įsteigė Vilniaus jėzuitų kolegiją, kuriai 1579 m., gavus valdovo Stepono Batoro privilegiją ir išrūpinus popiežiaus Grigaliaus XIII bulę, suteiktos universiteto teisės. Vilniaus dvasinė Romos katalikų akademija 1842 m. buvo perkelta į Sankt Peterburgą (Petrapilį), kad caras, caro valdžia galėtų labiau kontroliuoti jaunuosius akademijos studentus klierikus, kurie buvo ruošiami bažnytinei hierarchijai. Tai buvo sunkūs laikai. Ne visi pasidavė tai priespaudai, iš Petrapilio dvasinės akademijos studentų ir profesūros, vadovybės išėjo kilnios asmenybės, šventieji lietuviai tautos kunigai, artimi Seinams, kaip antai: pal. Arkivyskupas Jurgis Matulaitis MIC, Vilniaus vyskupas, pal. Arkivyskupas Teofilius Matulionis, Kaišiadorių vyskupas, kankinys, vyskupas Pranciškus Būčys MIC ir daugelis kitų dvasios vyrų, šviestos ir mokslo, dvasinio gyvenimo žiburiai.

E. P.: Kokie Jūsų susidomėjimai?

Kun. J. K.: Mano kelrodis – „Aukso šaltinėlis“ iš 1905 m. išleistų Tilžėje. Kolekcionuoju maldynus ir senovinius mišiolus, kurių turiu iš 1746 metų, liturginius rūbus. Iš jų dalį gavau, kitus nusipirkau.

Kunigas esu trejus metus. Mano ateitis priklauso nuo Dievo ir vyskupo. Mane sužavėjo piligriminė kelionė iš Vilniaus į Romą 2003 metais. Jei tik būtų susidomėjimas, padėčiau ir čia suorganizuoti.

E. P.: Kaip paskatintumėte žmones labiau lankyti bažnyčią, priėti išpažinties, priimti šv. Komuniją?

Kun. J. K.: Klausykloje kunigas turėtų būti teisingas teisėjas, bet ir

gailestingas tėvas, kuris rūpinasi savo avelėmis. Nereikėtų ieškoti konfliktų, kur galima gyventi meilėje ir vienybėje. Visur suklydus galima pasitaisyti ir prašyti atleidimo. Kartais didžiausias niekšas mirties patale gali labai atgailauti ir greičiau pasiekti dangų nei kunigas. Juk visi esame dangaus – amžinosios tėvynės paveldėtojai ir puoselėtojai, Dievo Karalystės skelbėjai.

Maloniai nustebau, kai buvau pakviestas į istorinius Seinus. Kartais klystkelius galima taisyti, atsisakyti to, kas kenkia, vengti konfliktų, puoselėti dviejų tautų gerus santykius, meilę, bendrystę, pagarbą vieni kitiems. Kai esame kartu, vieningi, tada stiprūs ir nugalime sunkumus, priespaudą ir nelaimės. Kai kenčiame kartu, yra lengviau.

Pirmas žingsnis, kurį privalome žengti, norėdami sumažinti kančią – prisipažinti sau, jog kenčiame. Tik tada galime lengviau būti su pačiais savimi.

Kunigas ir dieną, ir naktį kaip gydytojas tarnauja žmogui. Aš norėčiau toks būti – reikalingas kiekvienam. Raginu dalyvauti šv. Mišiose, šventkelionėse, papasakoti kunigui apie savas bėdas bei rūpimus klausimus. Raginu nebijoti kunigo.

E. P.: Kokie pirmieji įspūdžiai atvykus į mūsų kraštą?

Kun. J. K.: Man Seinai ypatingi sava istorija. Čia tiek vyskupų gyveno, kūrė, meldėsi. Kai pamačiau Seinų bazilikos sakyklą, iškart įsivaizdavau, lyg eičiau vyskupo Antano Baranausko pėdomis. Juk jis skelbė iš šios garbios vietos šventą Dievo žodį. Sakykla labai sužavėjo. Sekmadienį iš jos skelbiau šv. Evangeliją, sakiau pamokslą. Verta ja naudotis. Taip pat pastebėjau didingus vargonus, tą angelėlį, kuris giedru veidu žvelgia į giedančią Dievo tautą. Verta į jį pažvelgti.

O kaip gražiai gieda Seinų bei Žagarių chorai! Gloria ir Sanctus – Te Deum labai iškilmingai skamba. O kaip puikiai skamba vargonai! Pamačiau puikią mūsų choristų grupę. Galima būtų rengti ką nors daugiau. Galime tartis. Esu atviras pasiūlymams.

E. P.: Gerbiamas Kunige, nuoširdžiai dėkoju už pokalbį. Stiprybės ir Dievo palaimos Jums šiame sunkiame ir sudėtingame darbe! Pirmųjų šv. Mišių Žagariuose ir Seinuose metu Jums palinkėta Seinų stebuklingosios, dangiškosios Dievo Motinos globos ir Dievo

palaimos. Linkime taip pat tiesti žmogiškumo ir artimo meilės tiltus, nepritrūkti energijos, neprarasti stiprybės. Būkite išmintingas, drąsus ir atviras Dievo palaimai, kuri tepaliečia Jūsų kuriančias, dirbančias ir laiminančias rankas.

Maldoj paskendusi tyli spalvų kalba, arba kas yra ikona

ALICIJA KRAKAUSKIENĖ

Antanas Juškevičius taikliai apibrėžia sakralinių paveikslų išraišką, sakydamas, kad tai „maldoj paskendusi tyli spalvų kalba“. Taigi sužinojus apie rengiamus Punske veikiančio Trečiojo amžiaus universiteto dalyviams ikonų tapymo mokymus, įsiprašiau priimti ir mane į kūrybines dirbtuves. Be galo išpūdinga buvo prisiliesti prie šio sakralinio meno kūrimo. Tapyti Dievo atvaizdą ne tik ant lentutės, bet ir savo širdyje.

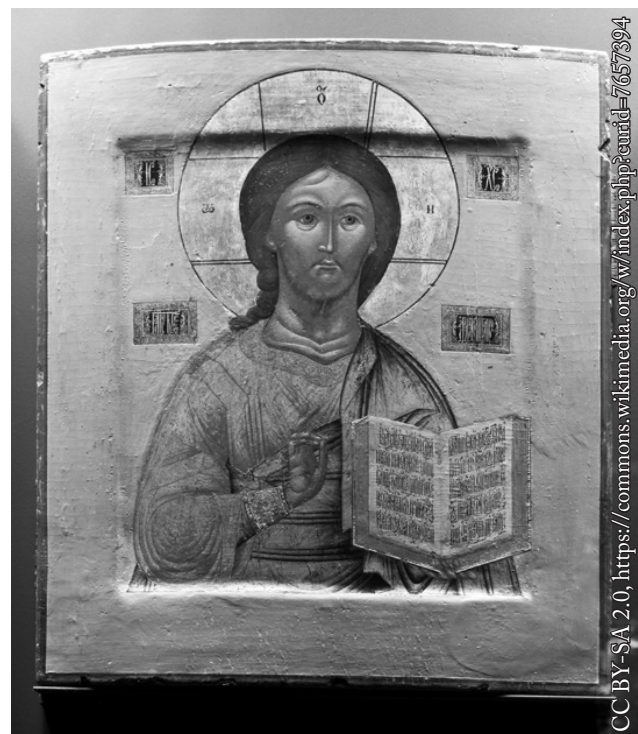
Tačiau pirmiausia – kas yra ikona? Išgirdę šį žodį, labiau jį susiejame su šventųjų atvaizdais stačiatikių cerkvėse bei priskiriame jį daugiau Rytų bažnyčios tradicijai nei savajai. Tik geriau įsigilinę ir pažinę ikonų istorinę raidą bei simboliką, suvokiame, kad ikona yra tiek pat artima katalikams, kiek stačiatikiams. Ikona yra tarsi liturginė knyga, „rašoma“ teptuku ir spalvomis, pasakojanti, liudijanti apie mūsų Išganymą. Tai tarsi vaizdais papasakotas Šventasis Raštas. Sakoma, kad ikona yra langas į dangų.

Pats žodis „ikona“ yra kilęs iš graikų kalbos ir reiškia „atvaizdą“ arba „portretą“. Kristus yra Dievo

atvaizdas, pati pirmoji ikona. Taigi ikonų kursai visada ir prasideda nuo Kristaus ikonos. Senajame Testamente Dievo negalima buvo vaizduoti, nes niekas Jo nematė. Viskas pasikeitė su Jėzaus atėjimu: Dievas tapo žmogumi ir gyveno tarp mūsų. Vaizduodami Kristų, tuo pačiu metu vaizduojame ir Dievą Tėvą, nes Kristus yra Tėvo veidas, Jo ikona. Jėzaus bei Dievo Motinos tapymo tradicija atsirado maždaug IV a., krikščionybės pradžioje, Bizantijoje. Iki XI a. pabaigos nebuvo skirtumo tarp graikų (Rytų) ir lotynų (Vakarų) Bažnyčios – ji buvo vieninga. Tad ikona, gimusi vieningoje Bažnyčioje, yra vienos Kristaus Bažnyčios simbolis ir išraiška. Po 1054 m. įvykusio Bažnyčios skilimo ir pasidalinus į Rytų bei Vakarų tradicijas ikonos išliko ir Rytų, ir Vakarų Bažnyčioje, tačiau vėliau Vakaruose jos pradėjo nykti ir išsigimti, nes buvo paveiktos

pasaulietinio meno bei įvairių stilių. Tik Stačiatikių, Ortodoksų Bažnyčia išsaugojo ikonografinį kanoną, senąją ikonų tapymo tradiciją iki šių laikų.

Po Vatikano II Susirinkimo XIX a. pabaigoje Katalikų Bažnyčioje pradėta ieškoti šaknų ir grįžta prie ikonų tapymo. Iš pradžių per vienuolynus, įvairias bendruomenes ikona

Kristus Pantokratorius

Dirbtuvių dalyvės

pamažu sugrįžo ir į mūsų bažnyčias. Lietuvos bažnyčiose ikonos ėmė atsirasti tik po Nepriklausomybės atgavimo. Bet negalime užmiršti, kad pati garsiausia Lietuvoje ikona, kurią gerbia ir stačiatikiai, tai Aušros Vartų Marija. Lukiškių Dievo Motinos ikona, nuo XVII a. Vilniuje garsėjusi stebuklais, ar Trakų bei Šiluvos Dievo Motinos atvaizdai taip pat yra ikonos.

Ikona nėra paveikslas. Ji skiriasi nuo kitų krikščioniškąja tema nuta-pytų paveikslų, nes skirtingai nuo jų yra atliekama pagal Bažnyčios patvirtintą ikonografinį kanoną – taisyklės, kurios buvo suformuluotos dar pirmąjį tūkstantmetį. Kiekviena detalė ikonoje turi savo prasmę. Norint kurti ikoną reikia būti daugiau nei geru dailininku bei turėti daug patirties ir autentiško gyvenimo. Ikonų tapytojas taip pat turi būti susipažinęs su Bažnyčios tradicija ir jos dogmomis. Pirmiausia jis studijuoja senųjų meistrų darbus, „skaito“ jų perduodamas Bažnyčios mokymo reikšmes, mokosi vaizdavimo tradicijos. Pradžioje labai daug kopijuojama senųjų meistrų darbų. Čia ikonos yra tarsi mokytojos, nes kopijuojant pati ikona išmokys, ko niekas kitas neišmokys. Tik daug meldęsis, pasninkavęs, studijavęs ir pamaitinęs savo dvasią, žmogus gali imtis tapyti ikoną.

Pirmiausia paruošiama medinė lentelė, ant kurios bus tapoma ikona. Ją nugruntuojama, vėliau nupiešiamas ikonos eskizas ir tik tada tapoma. Jau pati paruošta lentutė yra tvirtumo ir ilgaamžiškumo garantas, nes ikona negali būti trapi ir trumpaamžė. Ikonos tapomos natūraliais dažais, sumaišytais su kiaušinio tryniu (prisikėlimo simbolis) ir vandeniu. Pabaigoje ikona paausuojama, padengiama laku. Dailininkai ant paveikslų mėgsta pasirašyti, nurodyti autorystę. Čia autorius nėra nurodomas, nes ikonų tapytojas yra tik įrankis Dievo rankose. Čia nėra jokios konkurencijos, noro patikti ar nustebinti.

Ikonoje nėra nieko atsitiktinio: visas, pradedant linijomis ir spalvomis, turi prasmę. Žmogaus veidas vaizduojamas ochros, žemės spalvos. Raudona spalva yra karališkoji, reiškia kraują ir dieviškumą. Mėlyna reiškia vandenį, gyvybę, žmogiškumą. Žalia spalva – gyvybės žalumą ir Šventąją Dvasią. Balta arba geltona yra dieviškoji šviesa ir tiesa. Taigi kaip reiktų „skaityti“ Jėzaus ikoną? Jėzaus veidas yra žmogiškas, bet jis atskleidžia dangiškąją tikrovę. Jo iškilmingas ir rimtas, kone liūdnas žvilgsnis ir veido išraiška liudija, kad dangiškasis džiaugsmas pranoksta žmogiškąsias emocijas. Gilios ir didelės Jėzaus akys švyti iš vidaus

sklindančia šviesa – tai Dievo šviesa. Jo lūpos mažutės, stipriai sučiauptos, nes Dievo Artume nieko nėra slapto, nereikia nė žodžių. Jėzus dėvi filosofų drabužį, kokį dėvėdavo senovės išminčiai. Bet Jėzaus drabužių spalvos rodo Jį esant kuo daug didesniu nei filosofas ar išminčius. Jo tunika – raudona, tai ugnies, kraujo ir saulės spalva, kuri simbolizuoja dieviškumą. Jėzaus apsiaustas – mėlynas, o tai reiškia žmogiškumą. Taigi Jėzaus drabužiai rodo, kad Jis yra Dievas (raudona spalva), prisiėmęs žmogystę (mėlyna spalva). Kairėje rankoje Jėzus laiko Evangelijų knygą. Evangelijose surašyti Jo žodžiai, mokymas, stebuklai, darbai. Dešinės rankos, pakeltos laiminti, pirštai taip sudėti, kad vaizduotų graikiškas raides ICXC. Jos reiškia Jėzaus Kristaus vardo sutrumpinimą. Kiekviena detalė rodo didžią tiesą: iš tiesų Jėzus yra Dievas! Dvasininkams, kurie moka „skaityti“ ikonų ženklus – tai dar vienas įrankis, skelbiant Evangeliją.

Į ikoną nežvelgiama kaip į paveikslą meno galerijoje, atvirkščiai – ikona žvelgia į tave. Tu esi jos stebimas, su tavimi ji kalba. Ikonoje šventieji visada atsisukę į mus veidu. Jų žvilgsniai nukreipti į mus, nes ikona su mumis bendrauja. Tik piktojo figūra, kuris taip pat vaizduojamas ikonoje, būna profiliu arba nususukusi.

IV Konstantinopolio suvažiavimas sako, kad tai, ką Šventasis Raštas nusako žodžiais – ikona išreiškia spalvomis ir padaro matomą akims. Tai, ką Raštas leidžia mums išgirsti, ikona leidžia pamatyti. Taigi ji savo verte prilygsta Šventajam Raštui. Akys ir ausys – tarsi pagrindiniai langai, per kuriuos mes įeiname į realų kontaktą su Viešpačiu. Pro šiuos langus susisiekiame ir su realiu pasauliu. Dievas nori įeiti į kontaktą su žmogumi tapdamas regimu akims ir girdimu ausims. Užmiršti ikoną – pamiršti akis, netekti vienos iš svarbiausių galimybių bendrauti.

Mokytojų seminaras „Punsko „Aušros“ leidyklai 25“

BIRUTĖ VAIČIULIENĖ

Vasario 12 d. Punsko savivaldybės posėdžių salėje įvyko mūsų krašto lietuviškų mokyklų mokytojams skirtas seminaras, kurį suorganizavo Suvalkų mokytojų tobulinimo centras kartu su Punsko „Aušros“ leidykla. Į susitikimą atvyko Seinų, Vidugirių ir Punsko mokyklų atstovai, daugiausia lietuvių kalbos, Lietuvos geografijos ir istorijos mokytojai. Susirinkusius pasveikino ir susitikimo programą pristatė mokytoja konsultantė Birutė Vaičiulienė. Punsko „Aušros“ leidyklai pernai sukakusio 25-mečio paminėjimas buvo pagrindinis mokytojų seminaro tikslas. Tai ir vienas iš Lietuvių kalbos dienoms 2019 m. skirtų renginių mūsų krašte, kuriuos pasaulio lietuvių bendruomenės kviečia organizuoti Valstybinė lietuvių kalbos komisija.

„Aušros“ leidyklos ryškiausius istorijos puslapius vaizdingai pristatė šios įstaigos direktorius Sigitas Birgelis. Priminė, kad Punsko „Aušros“ leidykla įkurta 1993 m. Anot pranešėjo, ji gimė iš spausdinto žodžio ilgesio, iš knygnešių nuvaikščių takų, iš slaptojo daraktorių mokymo, iš Seinuose amžinąjį atilsį radusio poeto ir vyskupo Antano Baranausko darbų ir kūrybos, iš bubelioko poeto Albino Žukausko poetinio žodžio žavesio, prozininkų brolių Markevičių plunksnų, iš gilių Seinų „Šaltinio“ spaustuvės leidybinių tradicijų. Idėja kurti pas mus leidyklą augo iš nuoskaudų, susipynusių su praeities šešėliais, iš persekiojimų dėl lietuviško žodžio, jo laisvės, iš kovų

dėl tautinio išlikimo.

Per dvidešimt penkerius leidybinius metus Lenkijos lietuvių leidykla išleido įvairių knygų. Daugelyje jų atgyja Punsko ir Seinų kraštas, nes jos apie mūsų lietuviškus kaimus ir žmones, istoriją, materialinę ir dvasinę kultūrą. Per šį laikotarpį ji leido (arba talkino leidžiant) 7 lietuviškus žurnalus: dvisavaitraštį „Aušra“, mėnraščius „Aušrelė“ ir „Pasaulio lietuvis“, ketvirtinius leidinius „Suvalkietis“, „Šaltinis“ ir „Dėmesio“ (Punsko Kovo 11-osios licėjaus leidinys) bei istorijos paveldo metraštį „Terra Jatwezenorum“. Dar daug kitų faktų ir įdomybių, susijusių su leidyklos veikla, randame pernai išleistame leidinių kataloge „Punsko „Aušros“ leidyklos veikla 1993–2018“, kurio kelis egzempliorius Sigitas Birgelis mokytojams padovanojo.

Mokytojų darbo kasdienybė – vadovėliai ir kitos didaktinės priemonės. „Aušros“ leidykla nuolat

rūpinasi jų leidyba. Naujausius ir kitus mūsų mokykloms aktualius leidinius seminaro dalyviams pristatė vadovėlių redaktorė dr. Nijolė Birgelienė. O įdėmiau susipažinti su medžiagomis ir pasklaidyti gražiai išleistų knygų puslapius galima buvo lankant leidyklos parengtą parodą. Pasidžiaugta tuo, ką gero ir pravartaus turime. Sužinota, ką dar reikia nuveikti. Šiuo metu labai reikalingas lietuvių kalbos vadovėlis VIII klasei. Bandėme svarstyti, koks jis turėtų būti. Kokie kūriniai, kurie šiuolaikinės lietuvių literatūros autoriai būtų patrauklūs mūsų aštuntokams? Liko atviras klausimas.

Nuoširdžiai dėkojame gerbiams Nijolei ir Sigitui Birgeliams už visokeriopą pagalbą mūsų mokykloms, ne tik už šį seminarą. Ačiū tariame už organizuojamus literatūrinius renginius, susitikimus su rašytojais ir kitais meno žmonėmis.

KALĖDINIO KRYŽIAŽODŽIO,

išspausdinto „Aušros“ 2018 m. 24 nr., atsakymas –
LAI KALĖDŲ ŠILUMA MUS VISUS SUARTINA.

Teisingą sprendimą atsiuntė 10 asmenų.

Iš jų burtų būdu nustatyta laimėtoja
Onutė Kmieliauskienė iš Seinų.

Sveikiname!

Pašto ženkle – Lietuvos nepriklausomybės kovos

1918 m. vasario 16 d. atkūrus Lietuvos valstybę, dėl jos suvereniteto teko kovoti ginklu, kas tapo tikru iššūkiu: trūko ginklų, amunicijos, transporto priemonių, pinigų ir profesionalių karininkų, kurie galėtų apmokyti bei suvienyti iš visų Lietuvos kampelių šalies ginti suėjusius civilius. Kraštas buvo nualintas, o į jį taikėsi ne viena valstybė – Lenkija, Rusija ir Vokietija.

Tačiau Lietuvos savanoriai laisvę apgynė, todėl šis nepriklausomybės kovų laikotarpis savo reikšme toks pat svarbus, kaip ir Nepriklausomybės Akto paskelbimas. Šiai progai paminėti vasario 1 d. Lietuvos paštas išleido 20 tūkst. tiražo pašto ženklą, kurio nominalas – 0,81 Eur.

„Praėjus 100 metų po Nepriklausomybės kovų, labai simboliška prisiminti, kaip savo laisvę Lietuva iškovojo ir gynė, todėl praėjusiais metais sukūriau medalį, skirtą Lietuvos valstybingumo atkūrimo šimtmečiui. Medalio reverse pavaizdavau šešias Nepriklausomybės kovas. Viena iš jų – Kėdainių kautynės, reikšmingos tuo, kad po jų sėkmingos baigties žlugo Tarybų Rusijos karinės vadovybės planai užimti Kauną. Medalyje vaizduojama mūšio scena Kėdainių

miestelio fone, kurio panoramą radau išlikusiose tarpukario fotografijose.

Istorinių darbų kūrimas yra ilgas procesas ne tik dėl darbo apimties, gausybės figūrų ir detalių, bet ir pasiruošimo – istorinės medžiagos ieškojimo, todėl šimtmečio medalio sukūrimas užtruko pusantų metų. Šių kautynių kompoziciją panaudojau ir pašto ženkle“, – sako medalio meno kūrėja, dailininkė Lina Kalinauskaitė.

Savo veiksmus pradėję chaotiškai, Lietuvos savanoriai sugebėjo atremti bolševikų, bermontininkų ir Lenkijos karių puolimus, o po 1919 m. gegužės sustiprėjusi ir koordinuota naujoji Lietuvos kariuomenė nuo gynybos ir partizaninio pobūdžio veiksmų perėjo prie planingų stambaus masto puolimo operacijų, kurių tikslas buvo galutinai išvyti Raudonosios armijos dalinius iš Lietuvos.

Pirmasis „Varpo“ numeris

1889 m. sausio 31 d. Tilžėje išėjo pirmasis „Varpo“ numeris. Dabar jis lengvai prieinamas Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos virtualiame elektroninio paveldo lobyne www.epaveldas.lt. Pirmąjį numerį rasite čia: <http://bit.ly/VarpoPirmasNumeris>.

Kovo 22 d.

Natalija Jurkiūnienė
iš Punsko švęs 90-metį.

*Likimas Tau nuaudė
Gyvenimo margiausią juostą:
Pavasario džiaugsmų į ją įpynė
Ir rudenio spalvotą pluoštą.*

*Sidabro snaigėmis pabarstė
Ir ašarom sūriom suvilgė –
Gyvenimas ne vien tik šventė,
Tad grūdino Tave jis kantriai.*

*O šiandien švenčiame visi
Garbingo amžiaus jubiliejų,
Tad linkime nešiot širdyj
Daug aukso spindulėlių.*

Sveikina

Dukra ir sūnūs su šeimomis

Š. m. vasario 22 d.
70-ąjį jubiliejų šventė
Danutė Aleksienė.

*Nors metai jau nusinesė daug
džiaugsmo ir svajonių,
Nors smilkiniuos pražydo jau
plaukų sruogelės sidabru,
Laiminga būk, sulaukus šitiek metų,
Kurie ne vien tik rūpesčius, – ir
laimę atnešė kartu.*

Su gimtadieniu sveikina

**Vyras Kastantas,
sūnus Ramūnas bei
dukros Dalia ir Renata
su šeimomis**

Lietuvos žiniasklaida

2019 02 12–02 24

„Korupcijos tyrimas supurtė visą teismų sistemą“, „Lietuvos teisėsaugai sudotas smūgis“, „Perkūnas iš ne itin giedro teismų dangaus“. Vienas naujienų portalas tai pavadino „amžiaus skandalu“. Visa tai apie negirdėtą teisėsaugos – STT (Specialiųjų tyrimų tarnybos) ir Lietuvos generalinės prokuratūros (GP) operaciją ir pradėtą išskirtinį ikiteisminį tyrimą. Buvo sulaikyta beveik 30 asmenų, tarp kurių – žinomi aukščiausios kvalifikacijos teisėjai bei advokatai, Lietuvos apeliacinio teismo, Lietuvos Aukščiausiojo Teismo, Vilniaus apygardos teismo, žemesnio rango teisėjai.

Kaip spaudos konferencijoje žurnalistams sakė STT vadovas Žydrūnas Bartkus ir generalinis prokuroras Evaldas Pašilis, įtariamieji vykdė „prekybą teisingumu“ įvairiose bylose. Įtariama, kad kyšiai mokėti už sprendimus tiek administracinėse, tiek civilinėse, tiek baudžiamosiose bylose, o sutartų kyšių suma galėjo siekti 400 tūkst. eurų. Anot prokuratūros, konkretūs kyšiai svyravo nuo 1 iki 100 tūkst. eurų.

Kaip buvo sakoma žurnalistams, šiuo metu įvairiose Lietuvos vietose vyksta suplanuoti procesiniai veiksmai, renkami tyrimui reikšmingi duomenys. Procesuose dalyvauja daugiau nei šimtas STT, kitų institucijų pareigūnų, prokurorų.

Pagal Konstituciją, leidimą patraukti teisėjus baudžiamajon atsakomybėn, suimti ar kitaip suvaržyti jų laisvę duoda Seimas, o kai nėra Seimo sesijų – prezidentas. Todėl Dalia Grybauskaitė leido panaikinti aštuonių teisėjų neliečiamybę.

Prezidentė taip pat išplatino pranešimą žiniasklaidai, kuriame rašė: „Teisėsaugos tyrimas atskleidė korupcinį tinklą, kurio gijos driekėsi per teismus

ir advokatūrą. Kova su korupcija ir teismų skaidrinimas buvo kertinis mano abiejų prezidentavimo kadencijų prioritetas. Nors teismai gerokai atsinaujino, įsisenėjusių įpročių likučiai vis dar kenkia pasitikėjimui teisingumu. Tikiu, kad teisėsaugai ir ateityje užteks drąsos veikti savarankiškai ir atsakingai, be jokių išlygų kovoti su sunkiausiomis korupcijos formomis.“

Dienraštis „Verslo žinios“ redakcijos skiltyje apie tai rašė: „Naujiena apie galimai korumpuotus teisėjus ir advokatus visuomenę smarkiai sukrėtė, tačiau audringai svarstant, kodėl būtent dabar ir „kam tai naudinga“, užmirštama, kad piktyzaizdės teismų sistemoje egzistuoja ir tai seniai – vieša paslaptis. Tik aiški skandalingos bylos baigtis leistų atkurti pasitikėjimą ir teismais, ir kitomis atitinkamomis institucijomis. [...] Viena detalė ypač bado akis: visi sulaikyti teisėjai turi didelę 24–37 metų darbo patirtį. Kažkaip sunku patikėti, kad jie „suklupo“ tik vakar, užvakar ar prieš metus. Todėl įkyriai kirba klausimas: kodėl ši masinė užrankų pagavimo „akcija“ įvykdyta tik vakar? Kirba įtarimas, kad „kaltųjų“ traukimas į dienos šviesą ypač paūmėjo svarbiems rinkimams artėjant.

[...] Vakarykštis perkūnas iš ne visai giedro teismų dangaus nuskambėjo pernelyg garsiai – aidas risis toli ir ilgai. Tokia byla privalo būti prioritetinga – aiškia jos baigtimi turi būti suinteresuotos visos institucijos – teisėjai, prokurorai, advokatai, politikai.“

Į teisėsaugos pradėtą tyrimą reaguavo ir premjeras Saulius Skvernelis. Jo mintis, išsakyta feisbuke, perteikė portalas lrytas.lt. Vyriausybės vadovas rašė: „Neliečiamųjų laikai baigėsi. Šią pamoką turi išmokti visi – ir politikai, ir tarnautojai, ir teisėjai, ir gydymo įstaigų vadovai. Valstybėje siekiame

nulinės tolerancijos korupcijai, o asmenys, kurie dengėsi tvirtais partiniais stogais ar naudojami suteiktomis įgaliojimų savo, o ne valstybės gerovei kurti, turi sulaukti tinkamo atpildo. Žinau, kad GP ir STT atliks savo darbą, bet tai, kad kyšininkavimu, prekyba poveikiu ir piktnaudžiavimu įtariami Lietuvos Aukščiausiojo, Apeliacinio, Vilniaus apygardos administracinio ir kitų teismų teisėjai, rodo, su kokio masto problemomis susiduriama.“

Tuo metu delfi.lt perteikė Seimo Tėvynės sąjungos-Lietuvos krikščionių demokratų frakcijos seniūno Gabrieliaus Landsbergio pranešimą spaudai, kuriame didžiausius nuopelnus kovoje su korupcija teisėsaugoje jis skyrė Prezidentei, o S. Skvernelio elgesį pavadino komišku: „Apsivalymas teisėsaugoje ir teismuose yra geriausias Prezidentės vykdytos nuoseklios ir ilgametės skaidrumo bei kovos prieš korupciją politikos rezultatas. Tai dar sykį patvirtina faktą, kaip svarbu, kad šalies Prezidentas būtų skaidrumo principų pagrindinis gynėjas.

[...] Premjero bandymas pasišildyti prie kovos su korupcija temos atrodo komiški, nes tiek dėl jo, tiek dėl jį delegavusios partijos skaidrumo yra kilę daugybė abejonių. Premjeras iki šiol nėra išskleidęs visuomenėje kilusių abejonių tiek dėl jo neskelbtų susitikimų su Dariumi Gudeliu bei jo laimėtų valstybinių viešinimo konkursų, vyriausybės pasitarimo įrašų sunaikinimo aplinkybių bei nemažai kitų istorijų. O Klaipėdos uosto įmonių akcininkų, susijusių su baltarusiškų trąšų prekyba, veržimasis į Klaipėdos tarybą su valstiečiais ar „Agrokonzerno“ interesų atstovavimas Seime sudaro įspūdį, kad valstiečiai sau pašonėje leidžia atsirasti naujai kastai, kuriai neliečiamumą garantuoja tas pats Skvernelis.“

Vienas iš Konstitucijos kūrėjų, Mykolo Romerio universiteto profesorius Vytautas Sinkevičius, agentūrai „Elta“ komentuodamas rezonansą visuomenėje sukėlusį teisėjų korupcijos skandalą, teigė, kad valstybei korumpuotų teisėjų išsivalymas reikalingas ir sveikintinas, bet kartu ragino visuomenę nepasidaryti išankstinių nuostatų, jog teismine sistema pasitikėti negalima. „Teisėjų atlyginimai nėra tokie maži palyginti su kitais visuomenės nariais. Bet, matyt, tai yra asmens sąžinės, asmens padarumo dalykas. Tai dabar įlįsti į žmogaus sąžinę ir patikrinti, ar jo sprendimas grindžiamas teisės taisyklėmis, ar jo sprendimas grindžiamas

tokios sampratos, kurią lemia pinigų suma, kokia jam yra įteikiama, tai labai yra sunku pasakyti. Teismuose apskritai korupcijos neturi būti, jos iš principo negali būti teismuose, nes tai yra ypatingas sluoksnis, kur žmonės ateina su savo skausmais, bėdomis, kurios tikisi tikrojo teisingumo. Tai kiekvienas toks korupcinis atvejis pribloškia“, – paklaustas, ar didesnės algos teismų sistemoje užkardytų korupcinę veiklą, sakė profesorius.

STT vadovas Žydrūnas Bartkus sakė, kad įtariamųjų skaičius gali augti, o kai kurios bylos ir teisėjų sprendimai bus peržiūrimi.

Kad tokia teisėsaugos operacija ir

tiesiogiai bei sulaukytų aukščiausio rango teisėjų – neeilinis įvykis, rodo ir pasaulio žiniasklaidos dėmesys. Apie tai rašė leidinys „Politico“, naujienų agentūros AP, „Reuters“.

Iki Didžiosios Britanijos oficialaus pasitraukimo iš Europos Sąjungos (ES) lieka geras mėnuo. Jau iškart po „Brexit“ referendumo 2016 m. Jungtinėje Karalystėje gyvenantys lietuviai sunerimo dėl savo likimo. Dar daugiau neaiškumų tautiečiams ten ir verslininkams Lietuvoje kyla pastaruoju metu, kai, panašu, britams gali tekti pasitraukti iš ES be jokios sutarties. „Brexit“ problemoms nemažai dėmesio skiriama ir Lietuvos žiniasklaidoje.

BRANGŪS SKAITYTOJAI!

Tariame ačiū už mums skirtą 1 proc. pajamų mokesčio. Parama darželio bendruomenei labai reikalinga: Jūsų dėka mūsų darbas tampa vis kokybiškesnis. Šiais metais vėl galima tokią paramą darželiui suteikti.

KRS: 0000270261,

**cel szczegółowy PRZEDSZKOLE
SAMORZĄDOWE PUŃSK 4292**

*Punsko savivaldybės vaikų darželio
bendruomenė*

MIELI SKAITYTOJAI!

Labai prašom 1 proc. pajamų mokesčio skirti Seinų lietuvių „Žiburio“ mokyklai.

KRS: 0000270261,

cel szczegółowy ZS w Sejnach 3888

Iš anksto tariame nuoširdžiausiai AČIŪ!

Seinų „Žiburio“ bendruomenė

DĖMESIO!

Skelbiame vaikučių priėmimą į Punsko savivaldybės vaikų darželį 2019/2020 m. m.

Priimame vaikus nuo 3 metų, išimties tvarka (jeigu vaikas pakankamai savarankiškas) – nuo 2,5 metų. Norint užrašyti į Punsko savivaldybės vaikų darželį reikia užpildyti priėmimo lapą.

Užrašinėjama bus iki šių metų kovo 30 dienos.

Nuoširdžiai kviečiame.

2019 m. sausio 10 d.
staiga, netikėtai pasaulį paliko
A. A. VIDAS ALEKSA
iš Punsko.

*Liko smėlio kapas – šaltas, nebylus,
Pasiliko skausmas širdyse gilus...*

Nuoširdžius padėkos žodžius tariame gydytojams, seselėms, kurie rūpinosi jo sveikata ir teikė pagalbą, bei giminautėms, kurios budėjo prie sunkiai sergančio ligonio. Širdingai dėkojame kaimynams, giminaučiams, draugams, pažįstamiems už užuojautos žodžius, maldas ir aukas, ačiū giesmininkams už gražias giesmes, kunigams ir visiems, kurie palydėjote velionį į amžinojo poilsio vietą. Jautėme Jūsų visų didžiulį palaikymą, už ką esame labai dėkingi.

Mama Nijolė, brolis Valdas su šeima bei artimieji